1010
திகில் நாவல்
ராஜேஷ்குமார்
ரூ.10/-

காதல் தேசத்துக்கு ஒரு விசா...!

ராஜேஷ்குமார்

1

டெலிவிஷன் காமிரா சற்றுத் தள்ளி 'கிர்ர்ர்ர்' என்று உறுமிக் கொண்டிருக்க - தனக்கு முன்னால் நீட்டப்பட்ட அஹீஜா உருண்டை மைக்கில் மெலிதாய் பேசிக் கொண்டிருந்தாள் நர்த்தனா.

"ஸோ... நிச்சயமா இந்த மிஸ் இந்தியா அவார்ட் எனக்கு கிடைக்கும்னு நேற்றைக்கே முடிவு பண்ணிட்டேன்..."

அவளை பேட்டி கண்டுக் கொண்டிருந்த அந்த டி.வி.யூனிட் இளைஞன் செயற்கையாய் புன்னகைத்து அடுத்த கேள்விக்குப் போனான்.

"மிஸ் இண்டியா பட்டம் உங்களுக்குத்தான் என்று அறிவிக்கப்பட்டபோது உங்க மனநிலை எப்படியிருந்ததுன்னு சொல்ல முடியுமா...?"

"லேசா கர்வப்பட்டேன்... இந்தியாவில் இருக்கிற எல்லா ஸ்டேட்ஸிலிருந்தும் பார்டிஸபன்ட்ஸ் வந்திருந்தாங்க... தமிழ் நாட்டு சார்புல நான் மட்டும்தான் கலந்துகிட்டேன். அவார்ட் எனக்குத்தான்னு அறிவிக்கப்பட்டதும்... மனசு பூராவும் கர்வம் ரொம்பிடுச்சு..." நர்த்தனாவின் வரிசைபிறழாத பற்கள் - வெளிச்ச ஆரமாய் டாலடித்தன.

"உங்களைப் பத்தின விவரங்களை டி.வி. நேயர்களுக்கு சொல்லுங்களேன் நீங்க என்ன கோர்ஸ் படிச்சிட்டிருக்கீங்க...?"

"பி.எஸ்.ஸி... மாத்தமேடீக்ஸ்..."

"எந்த காலேஜ்...?"

"ஸ்டெல்லா மேரிஸ்..."

"உங்க சொந்த ஊர்...?"

"ஆனைமலை ஹில்ஸுக்கு மேலே டாப் ஸ்லிப்..."

"உங்க பேமிலியைப் பற்றி...?"

"எனக்கு அம்மா இல்லை... அப்பா மட்டும்... என்கூட பிறந்தவங்களும் யாரும் இல்லே... நான் என்னோட அப்பாவுக்கு ஒரே மகள்... அப்பாவுக்கு டாப் ஸ்லிப் பூராவும் நிறைய எஸ்டேட்ஸ் உண்டு..."

"உங்களுடைய கல்யாணம்?"

"அப்பா எப்போ தீர்மானம் பண்ணுகிறாரோ அப்போ...!"

"காதலைப் பற்றி உங்கள் ஒபீனியன் என்ன...?"

"கத்தரிக்காய்..."

டி.வி. காமிரா யூனிட் திகைத்தது. பேட்டி கண்ட இளைஞன் சிரித்துக் கொண்டே கேட்டான். காதல் என்கிற வார்த்தை மேலே உங்களுக்கென்ன அவ்வளவு வெறுப்பு...

"பொழுதுபோகாத ஒரு ஆணும் பெண்ணும் கல்யாணத்துக்கு முன்னாடி பழகிக் கொள்கிற உணர்ச்சிக்கு பேர்தான் காதல்... இந்த உணர்ச்சியில ஆண், சமயம் கிடைச்சா... பெண்ணோட உடம்பைத் தொட்டுப் பார்க்க ஆசைப்படுவான்... பொண்ணும் இது வேண்டாங்க... இப்படி தொடறது தப்புங்கன்னு சொல்லிட்டே உடம்பைக் கொடுத்துடுவா... இந்த் உணர்ச்சிக்குப் 13

"உன்னோட ஃபாதர் ரெண்டுதரம் டாப்ஸ்லிப்பிலிருந்து டெலிபோன் பண்ணிட்டார் நர்த்தனா... சாயந்தரம் எஸ்டேட்ல பங்க்ஷன் வெச்சிருக்காராம்... உடனே புறப்பட்டு வரச் சொன்னார்..."

"கோயம்புத்தூர் ஃபிளைட்டுக்கு இன்னும் ரெண்டு மணி நேரம் இருக்கு மேடம். இப்போ மணி ஒன்பது. பதினோரு மணிக்கு எனக்கு ப்ளைட்... பன்னிரெண்டரை மணிக்கெல்லாம் கோயம்புத்தூர் ஏர்போர்ட் போயிருவேன்... ஏர்போர்ட்டுக்கு அப்பா கார் அனுப்பியிருப்பார்... ஏறி உட்கார்ந்தா டாப்ஸ்லிப்புக்குப் போயிடலாம்... ஃபங்க்ஷன் சாயந்தரம் அஞ்சு மணிக்குத் தானே...?"

அலட்சியமாய் சொல்லிவிட்டு தன்னுடைய அறையை நோக்கி நடந்தாள் நர்த்தனா. ஆபீஸ் அறையைத் தாண்டும் விநாடி-

டெலிபோன் அருகே உட்கார்ந்திருந்த - அந்தப் பெண் கூப்பிட்டாள். "மிஸ் நர்த்தனா. உங்களுக்குப் போன்... லைட்னிங் கால் ப்ரம் டாப்ஸ்லிப்..."

"அய்யோ... அப்பா..."

பொன்னிற விரல்களால் - நெற்றியை நோகாமல் தட்டிக் கொண்டே ரிஸீவரை எடுத்தாள் நர்த்தனா. "ஹலோ"

"என்னம்மா... நர்த்தனா... மிஸ் இண்டியா ஆனபிறகு... அப்பாகிட்டே கூட பேசமுடியாத அளவுக்கு பிஸி ஆயிட்டே போலிருக்கே...? டி.வி. பேட்டி முடிஞ்சுதா...?"

"இப்பதாம்பா முடிஞ்சுது..."

"அவங்களுக்கு பேட்டி குடுத்து... இவர்களுக்குப் பேட்டி குடுத்து ஃபிளைட்டை மிஸ் பண்ணிடாதேம்மா.... சாயந்தர பங்க்ஷனே உனக்காகத்தான்.... ஆனமலை, வால்பாறையில் இருக்கிற அத்தனை எஸ்டேட் புள்ளிகளும் விழாவுக்கு வர்றாங்க... நீ வராமேயிருந்து எம் மூஞ்சியில கரிப்பூசீடாதேம்மா..."

"நான் கண்டிப்பா மூணுமணிக்கெல்லாம் நம்ம எஸ்டேட்ல இருப்பேனப்பா... மனசைப் போட்டு குழப்பிக்காம இருங்க... கோயமுத்தூர் ஏர்போர்ட்டுக்கு எந்த காரை அனுப்பறீங்க...?"

"எதை அனுப்பட்டும்...?"

"ஹாண்டசிட்டி..."

"அனுப்பறேன்... ஆனா டிரைவர் சங்கரன் வரமாட்டான்..."

"ஏன்...?"

"அவன் வேலையிலிருந்து நின்னுட்டான்..."

"அப்போ அவனுக்கு பதிலாக யார் வருவாங்க...?"

"புது டிரைவர் ஒருத்தன் வருவான்... பேரு... அசோக். வேளைக்குச் சேர்ந்து ரெண்டு நாள்தான் ஆகுது... அடையாளம் சொல்றேன்... கேட்டுக்க. ஆள் நல்ல உயரத்துல - சிவப்பா - சுருட்டை முடியோட இருப்பான்... சிரிச்சா தாடையில குழி விழும்..."

நர்த்தனா சிரித்தாள்.

"ஏம்மா சிரிக்கிறே..."

"எனக்கு பார்த்திருக்கிற மாப்பிள்ளையை வர்ணிக்கிற மாதிரி ஒரு டிரைவரை போய் இப்படி வர்ணிக்கிறீங்களேப்பா..."

"ஏர்போர்ட்ல அவனை அடையாளம் தெரியாம நீ திண்டாடக்கூடாது பாரு... அதுக்காகத் தாம்மா சொன்னேன்..."

"டிரைவரை, விட்டுத் தள்ளுங்கப்பா... நம்ம வீட்டு காரைக்கூட எனக்கு அடையாளம் தெரியாமலா போயிடும்...?"

"சரி... சரி... பத்திரமா வந்து சேரும்மா... காரை டிரைவரே ஓட்டிட்டு வரட்டும்... காட்ரோட்ல காரை நான் ஓட்றேன்னு பிடிவாதம் பிடிக்காதே..."

"சரிப்பா..."

2

விமானம் கோயமுத்தூர் ஏர்போர்ட்டைத் தொட்டபோது நேரம் 12.30. வானப் பரப்பு பூராவும் மேக மூட்டத்தோடு இருந்தது.

கையில் இருந்த சின்ன சூட்கேஸோடு லௌஞ்சில் நடந்தாள் நர்த்தனா. அப்பா சொன்ன அடையாளங்களில் டிரைவரைத் தேடிக் கொண்டிருந்த பொழுது - அவளுடைய முதுகுக்குப் பின்புறமிருந்த அந்தக் குரல் கேட்டது.

"எக்ஸ்க்யூஸ்மீ..."

நர்த்தனா திரும்பினாள்.

அந்த இரண்டு இளைஞர்கள் - மோசமான வாசகங்களை நெஞ்சில் பொறித்த டீ ஷர்ட்களோடு தெரிந்தார்கள். ஒருத்தனுக்கு குறுந்தாடி. இன்னொருத்தனுக்கு அபார கிருதா.

"எஸ்... என்ன வேணும்...?"

"கங்கிராட்ஸ்..."

"எதுக்கு...?"

"நீங்க மிஸ். இண்டியா மிஸ் நர்த்தனா தானே...?"

"ஆமா..."

குறுந்தாடி கிருதா பக்கம் திரும்பினான். "எப்படி... நான் சொல்லலை...? நம்ம அஸ்ஸெம்ஷன் என்னிக்குமே தப்பானதில்லை... ஃப்ளைட் ஸ்டேர்ஸிலிருந்து இறங்கும் போதே எனக்கு நிச்சயமாயிடுச்சு..."

நர்த்தனா புன்னகைத்தாள்.

"உங்க வாழ்த்துக்கு என்னோட நன்றி... வரட்டுமா...?" நகர முயன்றவளை நாசூக்காய் மறித்தார்கள் இரண்டு பேரும்.

"என்ன மிஸ் நர்த்தனா... அதுக்குள்ளே பேப்பர்ல பார்த்ததிலிருந்து நாங்க ரெண்டு பேரும் உங்க ரசிகர்களாயிட்டோம்...."

நர்த்தனா முகம் சிவந்தாள்.

"ஸ்டுப்பிட்... நானென்ன நடிகையா...? நீங்க ரெண்டு பேரும் எனக்கு ரசிகர்களாக இருக்க வேண்டாம்..."

கிருதா சிரித்தான்.

"உடம்பை நல்லா ஸ்லிம்மா வெச்சிருக்
கீங்க..."

"மைண்ட் யுவர் பிசினஸ்..." வார்த்தை
களைக் கொட்டி உஷ்ணமாய் அவர்களை
முறைத்தபடி நடந்தாள். அவளுடைய
முதுகுக்குப் பின்னால் அவர்கள் பேசிக்
கொண்டார்கள்.

"அம்சமா இருக்கா"

"பழைய இந்தி நடிகை லீனா சந்திரவார்க்கர்
மாதிரி... மனசைச் சுண்டறா..."

"பிரா சைஸ் எவ்வளவு இருக்கும்...
முப்பத்தி நாலு இருக்குமா...?"

"சேச்சே... அவ்வளவெல்லாம் இருக்
காது... ஒரு முப்பத்திரெண்...டு..." அவன்
பேசி முடிக்கவில்லை. முன்னால் போய்க்
கொண்டிருந்த நர்த்தனா நின்றாள்.

திரும்பினாள்.

மறுபடியும் அவர்களை நோக்கி வந்தாள்.

சிரித்துக்கொண்டே அவர்களை ஏறிட்டாள்.
என்னோட பிரா சைஸ் விஷயத்துல இவ்வளவு
தீவிரமா ஆர்வம் காட்டற உங்ககிட்டே ஒரு
கேள்விகேக்கலாமா...?"

"கேளு..."

"வீட்ல இருக்கிற - அவனோட தங்கச்சிக்கு
நீயும்... உன்னோட தங்கச்சிக்கு அவனும்
தான் பிரா எடுத்துக் கொடுக்கறீங்களா...?
ராஸ்கல்ஸ்..."

"ஏய்"

"ஃபிளைட்ல வந்தவ... கண்டும் காணாத
மாதிரி போயிடுவான்னு நினைச்சியா...?

கால்ல போட்டிருக்கிற ஸ்லிப்பர் பிய்ஞ்சுடும்...
மைண்ட் யுவர் அக்ளி டங்க்..."

கிருதா முகம் சிவந்தான்.

"எங்கே அடி பார்க்கலாம்...?"

நர்த்தனா சட்டென்று குனிந்து ஸ்லிப்பரை
உருவினாள். தலைக்கு மேலே உயர்த்தி
'விர்ர்ர்'ரென்று வீறினாள். பாதியிலேயே
அவளுடைய மணிக்கட்டைப் பற்றினான்
கிருதா. ஸ்லிப்பரும் கையும் அந்தரத்தில்
அப்படியே நின்றது. எஃகுத் தனமான பிடி.

நர்த்தனாவால் கையை அசைக்க
முடியவில்லை. லௌஞ்சில் நின்றவர்கள்
வெறுமனே வேடிக்கை பார்த்துக்
கொண்டிருக்க - கிருதாவின் தோளில் அந்தத்
தட்டு விழுந்தது.

திரும்பினான்.

நல்ல உயரத்தில் சிவப்பாய் - சுருட்டை
முடித் தலையோடு அவன் நின்றிருந்தான்.
பித்தளை பட்டன் வைத்த வெள்ளெடுப்பு
யூனிபார்ம். குரலில் கடுமைத் தெறிக்கச்
சொன்னான்.

"அந்தப் பெண்ணோட கையை விடு..."

"விடாட்டி..."

"உம்மூஞ்சியோட ஷேப்பையே கொஞ்சம்
மாத்திடுவேன்..."

குறுந்தாடி சீறினான். "உன்னோட
வேலையைப் பார்த்துட்டு போடா... பெரிசா
ஒரு கற்புக்கரசியைக் காப்பாத்த வந்து
விட்டான்..."

சொன்ன குறுந்தாடியின் முகம் - வெள்ளை யூனிபார்ம் விட்ட ஆவேசமான குத்தில் சிதறியது. உதட்டோரம் பளிச்சென்று ரத்தத்தைக் காட்டியது. கண்கள் சோர்ந்தன. அப்படியே முழந்தாளிட்டு உட்கார்ந்தான்.

"உன்னோட பார்ட்னர் ஒரு குத்துக்கே தாங்கலை... நீ எப்படி...? அவங்க கையைவிடப் போறியா... இல்லே குத்தை வாங்கிக்கப் போறியா...?"

கிருதா நர்த்தனாவின் கையை விட்டு விட்டு - ஒரு கோபமான ஜுவாலையோடு - வெள்ளெடுப்பு யூனிபார்ம் மேல் பாய்ந்தான்.

கையில் ஆட்காட்டி விரல் நீளத்துக்கு ஒரு கூர்மையான கத்தி. அந்தக் கத்தியோடு பாய்ந்தவனை சுலபமாய் இடது கையில் நிறுத்தி வலது கைக்கு மூர்க்கத்தனமான பலத்தைக் கொடுத்து - முகத்தின் மையத்தில் 'ச்சத்' என்று குத்தினான்.

உலகமே இருட்டுக்குள் விழுந்த மாதிரியான உணர்வு.

கிருதா குருடனைப் போல் தடவிக் கொண்டு - லௌஞ்ச் தரையில் அப்படியே மண்டியிட்டு உட்கார்ந்தான்.

"வாங்க மேடம். கார்க்கு போலாம்..." திரும்பிப் பார்த்து தன்னை இயல்பாய் கூப்பிட்ட அவனை கொஞ்சம் பிரமிப்போடு பார்த்தாள் நர்த்தனா.

"நீதான் புதுசா சேர்ந்திருக்கிற டிரைவரா...?"

"ஆமா மேடம்..."

உம் பேரென்ன...?

"அசோக்...! பேசிட்டே போலாமா மேடம்... எல்லாரும் உங்களையே பார்த்திட்டிருக்காங்க..." அவளிடமிருந்து அந்த சின்ன சூட்கேஸை வாங்கிக் கொண்டு லௌஞ்சில் வேகமாய் நடந்து - ஏர்போர்ட்டுக்கு வெளியே - அம்பாஸிடர்களும், 2000 ஸ்டாண்டர்ட்களுக்கும் மத்தியில் - குங்குமத்தால் குளித்துவிட்டு வந்த மாதிரி - இந்த கார் நின்றிருந்தது.

காரின் கதவை திறந்து நர்த்தனா உள்ளே போனதும் ட்ரைவிங் சீட்டிற்கு வந்துக் காரைக் கிளப்பினான் அசோக். அது இளவம் பஞ்சாய் பறந்தது.

"நீ வேலைக்குச் சேர்ந்து எத்தனை நாளாச்சு...?"

"மூணு நாள்."

"என்னை எப்படி அடையாளம் தெரிஞ்சு கிட்டே...?"

"என்ன மேடம்...? உங்க போட்டோதான் பங்களாவில் பெரிசா மாட்டியிருக்கே... அதுவுமில்லாமல் இந்த அஞ்சு நாளா உங்க போட்டோ வராத பத்திரிக்கையே கிடையாதே..."

அவன் சொல்லிவிட்டு சிரித்தபோது - அவனுடைய தாடைப் பிரதேசத்தில் ஒரு குழி விழுந்து மெல்ல மெல்ல மறையும் அழகை கண்கொட்டாமல் பார்த்தாள். லேசான இளஞ்சிவப்பு உதடுகளும் - சுத்தமான பல்வரிசையும் - மேலுதட்டின்

மேல் அப்பியிருந்த கருகரு மீசையும் - அலட்சியமாய்ச் சுருண்டிருந்த தலைக்கேசமும் -

இந்த அசோக் - ஒரு சினிமா டைரக்டரின் கண்களில் பட்டால் நிச்சயமாய் ஒரு ஹீரோவாகிவிடுவான்.

கார் ஹைவேஸ் ரோட்டில் - உச்சபட்ச வேகத்தோடு பறந்து கொண்டிருக்க - அசோக் கூப்பிட்டான். "மேடம்..."

"என்ன...?"

"நான் ஒரு அட்வைஸைச் சொன்னா தப்பா நினைச்சுக்க மாட்டீங்களே...?"

"சொல்லு..."

"தனியா இருக்கிற பெண் ஆண்களோடு மோதக் கூடாது...? அது என்னிக்குமே ஆபத்து...அவங்களென்னபேசினாலும்-அதைப் பொருட்படுத்தாமே... போயிடுங்க..."

"என்னால அப்படி போக முடியாது... ஆமா... ஒரே குத்துல ரெண்டு பேரையும் கீழே சாய்ச்சுட்டியே... அது எப்படி... கராத்தே பழகியிருக்கியா...?"

"நோ... மேடம்... அது கராத்தே இல்லை மேடம்... களரியில் ஒருவகை. சிங்காரநல்லூர்ல எம்.டி.எஸ். மணின்னு என் குருநாதர் ஒருத்தர் இருக்கார், அவர்கிட்டே அதை கத்துகிட்டேன்... பொழுது போகாமே கத்துகிட்டது ரொம்பவும் யூஸ்புல்லா இருக்கு..."

"உனக்கு சொந்த ஊர் எது...?"

"கோயமுத்தூர்தான்..."

"படிச்சிருக்கியா...?"

"ஏதோ படிச்சிருக்கேன்..."

"ஏதோன்னா... எவ்வளவு...?"

"எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வரைக்கும்...".

"அப்பாகிட்டே எப்படி வந்து வேலைக்குச் சேர்ந்தே...?"

"அப்பா பேப்பர்ல விளம்பரம் பண்ணியிருந்தார்... அதைப் பார்த்ததும் கோயமுத்தூரிலிருந்து நேரா புறப்பட்டுப் போனேன்... அய்யாவைப் பார்த்தேன்... அம்பாசிடரை ஓட்டச் சொன்னார். ஓட்டிக் காட்டினேன். பியட்டையும், மாருதியையும் ஓட்டச் சொன்னார்... அதையும் ஓட்டினேன்... அய்யாவுக்கு என்னோட ட்ரைவிங் ரொம்பவும் பிடிச்சு போச்சு... உடனே அப்பாயிண்ட் பண்ணிட்டார்."

"இதுக்கு முன்னாடி நீ எங்கே டிரைவரா இருந்தே...?"

"நானே சொந்தத்துல ஒரு பி.டி. வண்டி வெச்சிருந்தேன்... நானே அதை ஓட்டிக்கிட்டும் இருந்தேன். என்னோட தங்கச்சிக்கு ஒரு நல்ல மாப்பிள்ளை கிடைச்சார்... வரதட்சணையும், நகையும் கொஞ்சம் அதிகமா கேட்டாங்க... அந்த சம்மந்தத்தை விட மனசில்லாத நான் வண்டியை வித்துக் கல்யாணத்தை முடிச்சேன்..."

"உனக்கு அப்பா... அம்மா...?"

"எப்பவோ இல்லேன்னு ஆயிடுச்சு மேடம்..."

கார் கோவை நகரத் தெருக்களில் - வேக குறைந்து ஓடி - பொள்ளாச்சி போகு ரோட்டுக்கு வந்ததும் வேகம் பிடித்தது.

"காரை நல்லாத்தான் ஓட்றே..."

"தேங்க்யூ மேடம்..."

"வேகத்தைக் கொஞ்சம் குறைச்சு ஓட்டு நான் கொஞ்ச நேரம் தூங்கணும்... கூடி வரைக்கும் ஹார்ன் அடிக்காதே..."

"எஸ்... மேடம்..."

கண்ணாடிக் கதவுகளை ஏற்றி விட்ட - நர்த்தனா பின்சீட்டுக்கு சாய்ந்து உட்கார்ந்தாள். மெல்ல கண்களை மூடிக் கொண்டாள். கண்ணிமைகளின் ஒருகளைப்பு வந்து உட்கார - கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் தூக்கத்திற்கு போனாள்.

கார் சீரான தம்பூரா சுருதி மாதிரி 'ஹம்' என்று ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

நாற்பது நிமிஷத்தில் - கார் பொள்ளாச் சியைத் தொட்டது.

அடுத்து வந்து இருபதாவது நிமிஷத்தில் -

ஆனைமலை ஹில்ஸின் காட்ரோகெனிவ சிவப்புப் பொட்டாய் கர்த்தது. காரை ஜாக் கிரதையாய் - லாவகமாய் - மலைப்பாதையில் ஓட்டிக் கொண்டிருந்த அசோக் - ரியர் வ்யூ கண்ணாடியைப் பார்த்து லேசாய் திடுக் கிட்டான்.

மோட்டார் பைக் ஒன்று - இரண்டு பே களோடு - வேகமாய் வந்து கொண்டிருந்தது

யில் உட்கார்ந்திருந்தவனின் கையில் ஆயுதம் மாதிரி ஏதோவென்று தெரிந்தது.

காரின் வேகத்தை அதிகப்படுத்தலாமா வேண்டாமா...? என்று யோசிப்பதற்குள் அந்த பைக் மின்னல் வேகத்தில் - காரைக் கடந்து கொஞ்சம் தூரம் தள்ளிப்போய் நின்றது.

பைக்கை நிறுத்தி விட்டு - இரண்டு பேரும் காரை வழி மறித்தார்கள்.

அசோக் காரை நிறுத்தினான்.

3

அந்த மத்தியான நேரத்திலும் 'டாப் ஸ்லிப்' ஏ.ஸியாய் குளிர்ந்து போயிருந்தது. மேகங்கள் சின்னச் சின்ன பொதி மூட்டைகளாய் நின்று நின்று நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. நர்த்தனா வில்லாவின் போர்டிகோவில், வீரராகவன் - உஷ்ணமாய் அலைந்து கொண்டிருந்தார். அடிக்கடி மணிக்கட்டில் இருந்த வாட்ச்சைக் கண்ணுக்கு அருகாக வைத்துப் பார்த்துக் கொண்டார்.

வீராகவனுக்கு ஐம்பது வயதிருக்கலாம்... நாயர் வம்சத்துக்கே உரித்தான அபார உடம்பு. புலித்தனம் நிரம்பிய கண்கள். கொத்து மீசைக்குக் கீழே புலப்படாத உதடுகள். நரையும் கறுப்பும் கலந்து கிராப்பை நேர் வகிடு எடுத்து - பக்கவாட்டில் வழித்துச் சீவி காதுகளை மூடியிருந்தார். ஸ்வெட்டர் மாதிரியான கோட்டும் - வேஷ்டியும்

அணிந்து - பார்க்கிறவர்களுக்கு ஒரு கம்பீரம் காட்டினார்.

"யோவ்...! சொக்கலிங்கம்..."

"அய்யா..."

இடுப்பில் துண்டு கட்டிய அந்த சொக்கலிங்கம் ஓடோடி வந்தார்.

"மணி நாலாகப் போகுது... பொண்ணு இன்னும் வந்து சேரலையேய்யா அம்பாசிடர் காரை எடுத்துட்டு போய்... பார்த்துட்டு வரலாமா...?"

"ஒரு அரை மணி நேரம்... பொறுத்து பார்க்கலாங்கய்யா... ஃப்ளைட் கோயமுத்தூர்க்கு வந்ததுகன்பர்ம் ஆயிடுச்சு... இந்நேரம் சின்னம்மா கார்ல வந்துட்டிருப்பாங்க..."

"நீ இதையேதான்... ஒரு மணி நேரமா சொல்லிட்டிருக்கே... எனக்கு மனசு சமாதானமில்லை... புறப்படு..."

போர்டிகோவில் நின்றிருந்த காரை நோக்கி வேக வேகமாய் போனார் வீரராகவன். அந்த சொக்கலிங்கம் துண்டை எடுத்து தோளில் போட்டுக் கொண்டு பின்னாலேயே ஓடினார்.

அதே விநாடி -

காம்பௌண்ட் கேட்டுக்குள் - யாரோ செலுத்திவிட்ட மாதிரி -

அந்த ஹாண்டசிட்டி உள்ளே நுழைந்து போர்டிகோவை நோக்கிவந்தது. அம்பாசிடரை நெருங்கிநின்றது. காரினின்றும்நர்த்தனாவும், அசோக்கும் இறங்கினார்கள். அசோக்கின் நெற்றியில் ஒரு பாண்டேஜ்கட்டு. பாண்டேஜ்ஜின் ஒரு பக்கம் பூராவும் ரத்தம் தோய்ந்து போய் சிவப்பாய் தெரிந்தது.

[illegible] பதட்டமாய் அசோக்கை [illegible].

"[illegible] அசோக்... என்னாச்சு உனக்கு...? [illegible] என்ன கட்டு...?"

அசோக் புன்னகைத்தான், "அது ஒண்ணு [illegible]... ஸார்...! நம்ம சின்னம்மாவை [illegible]ல ரெண்டு பேர் மறிச்சு கலாட்டா [illegible]னாங்க... நான் குறுக்கால பூந்து [illegible] தட்டு தட்டி வெச்சேன்... அவங்க [illegible] பேரும் ஏதோ ஒரு ரௌடிக் [illegible]லச் சேர்ந்தவங்க போலிருக்கு... [illegible] தகவல் கொடுத்து - ரெண்டு பேர் [illegible] காரை ஃபாலோ பண்ணி நடுப்பள்ளம் [illegible]... மறிச்சுட்டாங்க... கொஞ்சம் [illegible]பு... அதான் நெத்தியில் காயம்... [illegible]லுக்குப்போய் - கட்டு போட்டுகிட்டு [illegible]குள்ளே நேரமாயிடுச்சு..."

[illegible] அசோக்கைப் பொருட் [illegible]மல் மகளிடம் ஓடினார், "அம்மா... [illegible] உனக்கு ஒண்ணும் ஆபததில்லை [illegible]..."

"எனக்கொண்ணும் இல்லேப்பா...! ஐயாம் [illegible]... டிரைவர் அசோக் தான் ரொம்பவும் [illegible] எடுத்துகிட்டார்... தலையில பலமான [illegible]..."

"உன்கிட்டே வம்பு பண்ணினது [illegible]...?"

"யாரோ சம் எக்ஸ்... யார்ன்னு எனக்குத் [illegible]லேப்பா... வர்ற வழியிலேயே ஒரு

போலீஸ்ஸ்டேஷன்ல இறங்கி கம்ப்ளெய்...
குடுத்துட்டு வர்றோம்..."

"உள்ளே... வாம்மா பார்க்க ரொம்ப... டயர்டா இருக்கே... காபி சாப்பிட்டு கொ... நேரம் ரெஸ்ட் எடுத்துக்கோ... அஞ்சு மணி... மேலே விழாவுக்குப் போலாம்..."

அசோக் நெற்றி பாண்டேஜ்ஜைத் தட... கொண்டே - கார் அருகே நின்றுகொ... - அவனைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்து... கொண்டே உள்ளே போனாள் நர்த்தனா.

"என்னம்மா... அவனையே திரும்பி... திரும்பி பார்த்துகிட்டே வர்றே... அவன்கிட்ட... ஏதாவது சொல்லணுமா...?"

"அப்பா... அந்த டிரைவர்க்கு ரெண்... நாள் லீவு குடுத்து - ரெஸ்ட் எடுத்துக்க... சொல்லுங்கப்பா... பாவம்... நெத்தியி... பலமா அடிபட்டுடுச்சு..."

"நெத்திக்காயம்தானே...? இதுக்கு... போய் லீவு கொடுப்பானேன்...? இந்த... காயமெல்லாம் அவனுக்கு சர்வசாதாரணம்... நீ வாம்மா..."

மகளை உள்ளறைக்குக் கூட்டிக் கொண்டு... போய் - சோபாவில் உட்கார வைத்து - தானும்... எதிரேயிருந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்தார்.

"அம்மா... நர்த்தனா..."

"சொல்லுங்கப்பா..."

"உன்னை மெட்ராஸிலிருந்து எதுக்காக வரச் சொன்னான் தெரியுமா?"

"தெரியுமே! நான் மிஸ் இண்டியாவா... செலக்ட் ஆனதுக்காக... எஸ்டேட்

...க்கெல்லாம் பார்ட்டி தரப்போறீங்க... ...பார்ட்டியில நானும் கலந்துக்கிறதுக்காக ...கூப்பிட்டீங்க... அதுதானே...?"

"ஃபிப்டி பர்செண்ட் கரெக்ட்..."

"அப்போ மீதி ஃபிப்டி பர்செண்ட்...?"

"உன்னைப் பார்க்க மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரங்க வரப்போறாங்கம்மா..."

நர்த்தனா முகம் மாறினாள்.

"என்னப்பா... இது திடீர்ன்னு...?"

"மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரங்க மூணு மாசமாவே புரோக்கர் மூலமா என்னை அணுகிட்டு இருந்தாங்கம்மா... மாப்பிள்ளை பேரு நவீன். அமெரிக்கா போய் டெக்ஸ்டைல் டெக்னாலஜி படிச்சுட்டு போன வாரம்தான் திரும்பியிருக்கான்."

நர்த்தனா ஆர்வமாய் மோவாயைத் தாங்கிக் கொண்டாள்.

"மாப்பிள்ளையை நீங்க நேர்ல பார்த்தீங்களா...?"

"இல்லேம்மா..."

"மாப்பிள்ளையை நேர்ல பார்க்காமலேயே... அவரை உங்களுக்கு பிடிச்சுப் போச்சாப்பா..."

"போட்டோவில் பார்த்தேம்மா..."

"போட்டோ இருக்கா...?"

"வெச்சிருக்கேனே... புரோக்கர் குடுத்து போனார்..." சொல்லிக் கொண்டே கோட் பாக்கெட்டினின்றும் அந்தச் சிறிய கவரை எடுத்து - உள்ளேயிருந்து போட்டோவை

உருவினார். நர்த்தனாவிடம் கொடுத்[illegible] அவள் பார்வையை அலட்சியமாய் [illegible] போட்டாள்.

போட்டோவில் நேர் பார்வை பார்த்[illegible] - புன்னகைத்துக் கொண்டிருந்த ந[illegible] விளம்பரப் படங்களில் வரும் இளை[illegible] மாதிரி பாலீஷாய் தெரிந்தான். அலையடிக்[illegible] கிராப்பில் எண்ணெய்யின் மினுமினு[illegible] தெரிந்தது. காமிராவைப் பார்க்கிற கண்க[illegible] ஒரு குறு குறுப்பு, மின்னியது.

"என்னம்மா... மாப்பிள்[illegible] எப்படியிருக்கார்?"

"ஆள் நல்லாத்தான் இருக்கார்...?"

"மிஸ் இண்டியாவுக்கு ஏற்ற மாதிரி மிஸ்[illegible] இண்டியா... ஆனா அவர் கல்யாணமானது[illegible] அமெரிக்காவில செட்டிலாயிடப் போறா[illegible] அவர்க்கு அங்கேயே உத்யோக[illegible] கிடைச்சிருக்கு..."

போட்டோவை அப்பாவிடமே கொடுத்[illegible] நர்த்தனா. கேட்டாள்.

"அவங்க என்னிக்கு என்னைப் பெண் பார்க்க வரப்போறாங்கப்பா...?"

"நாளைக் காலையில பதினோரு மணிக்கு... ஏழு மணிக்கே பெங்களூரிலிருந்து ஃப்ளைட்ல வந்து... கோயமுத்தூர்ல சிட்டி டவர்ல தங்கிக்குவாங்க... அங்கிருந்து நாம காரை அனுப்பி அவங்களைக் கூப்பிட்டு வரணும்..."

"ஏன் அவங்களே ஒரு டாக்ஸி பிடிச்சு வர மாட்டாங்களா...?"

"அது மரியாதையில்லையே...?"

"[illegible] கார்ல வர்றது மட்டும் மரியாதை [illegible]" சொன்ன நர்த்தனா சிரித்தாள். [illegible] "மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரங்களைக் [illegible] வர யாரை அனுப்பப் போறீங்க?"

"[illegible] அனுப்பறதா...? அந்த அசோக்கைத் [illegible]"

"[illegible] தலையில அடி பட்டிருக் [illegible]"

"[illegible]லதானே அடி பட்டிருக்கு... [illegible] கையும் நல்லாத்தானே இருக்கு... [illegible] ஓட்டிட்டுப் போய் கூட்டிட்டு [illegible]...?"

"[illegible]... இது சரியில்லை... அவர் [illegible] காப்பத்தறதுக்காகத் தான் [illegible]... நீங்க அந்த டிரைவர்க்கு ஒரு [illegible] கூட சொல்லலை..."

"[illegible]படியெல்லாம் நன்றி சொல்லி [illegible] பெரிய மனுஷன் பண்ணக் [illegible]... உனக்கு ஒரு ஆபத்து வந்தா... [illegible] காப்பாத்த வேண்டியது அவனது [illegible]... இந்த மாதிரியான உதவிக்கெல்லாம் [illegible]தானே மாசம் பொறந்தா சம்பளம் [illegible]..."

[illegible] கேட்டாள்.

"[illegible] கல்யாணம் வேண்டாம்னு சொன்னா [illegible] என்னப்பா பண்ணுவீங்க?"

[illegible]ராகவன் முறைத்தார், "நீ அந்த மாதிரி [illegible]மாட்டேங்கிற நம்பிக்கையில்தான் [illegible] வீட்டுக்காரங்களை வரச்

சொல்லியிருக்கேன்... நர்த்தனா... வி
யாட்டுக்குக்கூட அந்த பேச்
சொல்லாதே..."

நர்த்தனா சிரித்தாள்.

"நான் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறேம்
மாட்டேன்னு சொல்லலை... ஆனா நாளை
காலையில நான் சொல்ற ஒரு ஏற்பாட்
நீங்க ஒத்துக்கணும்..."

"என்னான்னு இப்பவே சொல்லம்மா..."

"நோ... நாளைக்குக் காலையிலதா
சொல்லுவேன்..."

வீரராகவன் மகளைக் குழப்பமா
பார்த்தார்.

4

ராத்திரி மணி 10.20.

'The Angels Are in Earth' நாவலின் முன்னூற்
ரெண்டாவது பக்கத்தை மும்முரமா
மேய்ந்து கொண்டிருந்தாள் நர்த்தனா.
சாத்தியிருந்த கண்ணாடி ஜன்னல்களின்
இடுக்குகளிலிருந்து டாப்ஸ்லிப்பின் குளி
உள்ளே கசிந்து கொண்டிருக்க - அறையின்
கிழக்குப்பக்க மூலையில் வைக்கப்பட்டிருந்த
ஹீட்டரிலிருந்து உஷ்ண அலைகள் கிளம்பிக்
குளிரை விரட்டியடித்தன.

நர்த்தனா முன்னூற்றி மூணாம் பக்கத்தைப்
புரட்டிய போது -

[illegible] டீபாயின் மேலிருந்து இண்டர்காம்
[illegible] புத்தகத்தின் பக்கத்திலிருந்து
[illegible] நகர்த்தாமல் - வலது ஜகையை
[illegible] நீட்டி ரிஸீவரை எடுத்து - காதுக்குக்
[illegible] நர்த்தனா. ரிஸீவரில் கர்கரத்தார்
[illegible]

"[illegible]ம்மா... மணி பத்துக்கு மேலாகுது...
[illegible] ரூம்ல லைட் எரிஞ்சுட்டிருக்கு...
[illegible]யா...?"

"[illegible]ட்டிருக்கேம்பா..."

"[illegible]டிக்கு போய்ட்டு வந்த அலுப்பு
[illegible] உனக்கு இல்லையாம்மா...?
[illegible]ங்கம்மா... நாளைக்குக்காலையில
[illegible]லாம்..."

"[illegible]னிக்கு பத்து பக்கம் படிச்சுட்டுப்
[illegible]கிறேம்பா..."

"ஒரு வார்த்தை சொன்னா கேக்க
[illegible]பே... படும்மா... இன்னிக்கு எவ்வளவு
[illegible] பண்ணியிருக்கே...? படுத்து நல்லா
[illegible]னாத்தான் நாளைக்குக் காலையில
[illegible] இருக்கும்..."

"[illegible]பா... படுத்துக்கிறேன்..."

[illegible]க் கொண்டிருந்த புத்தகத்தையும் -
[illegible]யும் ஒன்றாய் சாத்தினாள் நர்த்தனா.
[illegible] அணைத்துவிட்டு படுக்கையில்
[illegible]ந்தாள்.

உல்லன் பெட்ஷீட்டை - காலால் எத்தி
[illegible]வரைக்கும் போர்த்துக் கொண்ட
[illegible]வுக்கு - அன்றைக்கு மத்தியானம்
[illegible] சம்பவம் மனசின் ஓரமாய் எட்டிப்
[illegible]

"என்ன டிரைவர்.. காரை நிறுத்தி [illegible]

"மேடம்... யாரோ ரெண்டு பேர்... [illegible] வந்து நம்ம காரை வழிமறிச்சிருக்கா [illegible] நான் என்ன விவரம்ன்னு கேட் [illegible] வந்துடறேன்..."

அசோக் கீழே இறங்கிப் போ [illegible] பைக்கினின்றும் சரிந்தவர்கள் - அ [illegible] நெருங்கினார்கள். "ஏர்போர்ட்ல [illegible] ஆட்கள்கிட்டே காட்டின உன் [illegible] வித்தையை எங்ககிட்டே காட்டு [illegible] பார்க்கலாம்..."

"ஒரு பொண்ணுகிட்ட த [illegible] நடக்கிறவங்க...யாராயிருந்தாலும் என் [illegible] வித்தையை அவங்க கிட்ட காட்டித் [illegible] தீருவேன்... ஆமா... நீங்க யாரு... [illegible] தடியன்களுக்கு அடியாட்களா...?" அ [illegible] கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்போதே - ஒரு [illegible] வலதுகையில் போனாக் கத்தியை '[illegible] என்று விவரித்துக் கொண்டே பாய்ந்தா [illegible]

அசோக் ஒரு அபாயகரமான பொசிஷ [illegible] தடுத்து - அவனை எதிர்கொண்டு [illegible] அவனுடைய முகத்தை நோக்கிக் கை [illegible] வீசினான். பக்கவாட்டிலிருந்து வ [illegible] இன்னொருத்தனின் இடுப்பை - கா [illegible] எத்தி அவனை உருள வைத்தான்.

சின்சியரான - தீர்க்கமான - ஒரு ஐந் [illegible] நிமிஷச் சண்டையில் அசோக் தலை [illegible] அடிபட்டு ரத்தம் சிந்த - மற்ற இருவ [illegible] மூக்கிலும் வாயிலும் ரத்தத்தைக் கொட் [illegible] கொண்டு பைக்கை நோக்கி ஓடினார்க [illegible] பைக்கில் பரவி - ஒருத்தன் கிக்கரை உதைக்க

[illegible] மீறிட்டு வந்த வழியைப் பார்த்து [illegible]

[illegible] வழியும் நெற்றியை - கர்ச்சீப்பால் [illegible] கொண்டு - காருக்குத் திரும்பின [illegible] பதைபதைப்போடு பார்த்தாள் [illegible]

"[illegible]வர்... நீ... பின்சீட்டுக்கு வந்துடு... [illegible] நான் ஓட்டறேன்... வழியில ஏதாவது [illegible] ஹாஸ்பிடலுக்குப் போய் - உன்னோட [illegible] துக்கு மருந்து போட்டுட்டுப் [illegible]"

"வேண்டாம் மேடம்... சின்னக்காயம்தான். [illegible] இப்போ நின்னுடும். காரை [illegible] ட்ரைவ் பண்றேன்... காரை நீங்க [illegible]க்கூடாதுன்னு அய்யா ரொம்பவும் [illegible] சொல்லியிருக்கார்."

[illegible]டிலில் படுத்தபடி - யோசித்துக் [illegible]ருந்த நர்த்தனாவின் காதுகளில் - [illegible]டென்ற அந்த இனிய இசை [illegible]

[illegible] ஆர்கன் காற்றில் இழையும் சத்தம். [illegible]டி ஜன்னல்களுக்குப்பால் - மிக [illegible]தாய் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

[illegible]டிலினின்றும் எழுந்தாள் நர்த்தனா.

[illegible]டி ஜன்னலை நோக்கி நடந்து [illegible] அதன் கொக்கியை விலக்கி கதவைத் [illegible]

கீழே -

[illegible] ஹவுஸில் ஜீரோவாட்ஸ் ஒரு [illegible] வெளிச்சத்தைத் தந்துகொண்டிருக்க

அதன் முன்புறத் திட்டில் அ[illegible] உட்கார்ந்திருந்தான். உதடுகளில் [illegible] உடம்போட மௌத் ஆர்கன் தெரிய - [illegible] கையின் விரல்கள் வேகமாய் அ[illegible] கொண்டிருந்தன.

அந்தக் குளிர்காற்றில் இசை உ[illegible] - தேனிழையாய் குழைந்தது. ம[illegible] கரைக்கிற மாதிரி ராகம். ராக மே[illegible] ஏற்றத்தாழ்வுகள்.

நர்த்தனா கண்களை மூடிக் கொ[illegible]

மௌத் ஆர்கன் அற்புதமாய் இ[illegible] அந்த இசையின் மேல் ஏறிக்கொண்[illegible] சோகம் சவாரி செய்தது.

ஒரு டிரைவரிடம் இவ்வளவு திறமை[illegible] அந்த இசையைப் பற்றி இரண்டு வார்[illegible] யாவது பாராட்டிச் சொல்ல வேண்டும் [illegible] நர்த்தனாவின் மனசு பூராவும் பரபரத்த[illegible]

ஜன்னலை விட்டு நகர்ந்தாள். அ[illegible] கதவைத் திறந்து கொண்டு - வெ[illegible] வந்து - மாடிப் படிகளில் இறங்கி - மு[illegible] தோட்டத்தைச் சுற்றிக் கொண்டு - அ[illegible] ஹவுஸை நெருங்கினாள்.

மௌத் ஆர்கன் இசை சட்டெ[illegible] நின்றது.

அசோக் தான் உட்கார்ந்திருந்த தி[illegible] னின்றும் மெல்ல எழுந்து நின்றான். அ[illegible] மெல்லிய இருட்டில் - அவன் த[illegible] பாண்டேஜ் அதி வெள்ளையாய் தெரிந்த[illegible]

"மேடம்..."

"ஏன் நிறுத்திட்டே அசோக்...? வாசி[illegible] அருமையாய் இருந்தது."

[illegible] மேடம்... உங்க தூக்கத்தைக் [illegible]டேன் போலிருக்கு... இதுக்கும் [illegible]தான் வாசிச்சேன்..."

[illegible]கத்தாள் நர்த்தனா.

[illegible] சண்டையும் தெரிஞ்சிருக்கு... [illegible] தெரிஞ்சிருக்கு...! ஆமா உன் [illegible] இப்போ எப்படி இருக்கு...?"

"[illegible] வலியில்லை... மேடம்..."

"[illegible] காலையில உன்னால காரை [illegible]...?"

"[illegible]மா..."

"[illegible]முத்தூர் வரைக்கும் போகணும்..."

"[illegible]மே..."

"[illegible]டு ஒரு அரைமணி நேரத்துல [illegible] டாப் ஸ்லிப் வரணும்... உன்னால [illegible]ரவ் பண்ண முடியுமானு சொல்லு... [illegible] வேண்டாம்..."

"[illegible]... மேடம்... நான் நல்லாத்தான் [illegible]கேன்... சென்னை வரைக்கும் [illegible]டு மானாலும் காரை ஓடிட்டு வரத் [illegible]..."

"[illegible]யில ஏழு மணிக்கெல்லாம் புறப்பட [illegible]யிருக்கும்... அப்பா உன்கிட்டே ஏதும் [illegible]லையா...? என்னைப் பெண் பார்க்க [illegible]க்கு மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரங்க [illegible]றாங்க..."

"[illegible]லை மேடம்..."

"[illegible]க்குக் காலையில ஏழுமணிக் [illegible] தயாராயிடணும்..."

"நான் ஆறுமணிக்கே தயார்... கோயமுத்தூர்க்கு யார் யாரம்மா போறாங்க...?"

"நீயும் நானும் மட்டுந்தான்..."

"மேடம்..." ஆச்சர்யமானான் அசோக்...

"எஸ்... மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரங்களை கூப்பிட்டு வர நீயும் நானும்தான் போறோம்..." சொல்லிட்டுச் சிரித்த நர்த்தனாவை கொஞ்சம் வியப்பாய் பார்த்தான் அசோக்.

"இதை அப்பாகிட்டே சொல்லிட்டீங்களா மேடம்...?"

"இன்னும் சொல்லலை..."

"அப்பா ஒத்துக்குவாரா...?"

"ஒத்துக்க வெக்கணும்..." சொன்ன நர்த்தனா நைட்கவுனின் முடிச்சை இறுக்கமாய் கட்டிக் கொண்டே நகர்ந்தாள். புன்னகையோடு உதடுகளை அசைத்தாள்.

"குட் நைட். அசோக்... உடனே தூங்கப் போயிடாதே... கொஞ்ச நேரமாவது மௌத் ஆர்கன் வாசி. நான் கேட்டுகிட்டே தூங்கிடறேன்..."

"எஸ்... மேடம்..."

அசோக் எந்திரம் போல் தலையாட்டினான். வலதுகை விரல்களில் இருந்த மௌத் ஆர்கன் உதடுக்குப் போனது. வாசிக்க ஆரம்பித்தது.

5

மறுநாள் காலை ஏழுமணி.

...வில் நின்றிருந்த காரை மஞ்சள் ...யால் துடைத்து பளபளப்பேற்றிக் ...ருந்தான், அசோக். டாப்ஸ்லிப் ...மிதமான பனியில் இருந்தது. ...க்குப் பின்னால் காலைச் சூரியன் ...போல் வீரியம் இழந்திருந்தான்.

...ன் பங்களாவின் உள்ளேயிருந்து ...டார். கழுத்து வரைக்கும் ...ப் போற்றி - வாயில் பைப் ...பப்...' என்று புகை விட்டார்.

"...ோக்..."

"...ார்..."

"...ஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாடி நான் ...தெல்லாம் ஞாபகமிருக்கா...?"

"...பகமிருக்கு ஸார்..."

"...ப்பு... கார்ல ஒண்ணும் ரிப்பேர் ...ே...?"

"...ல்லாம்... இல்ல ஸார்... எல்லாம் ...ணி பார்த்துட்டேன்... ப்யூயல் ...போட்டுகிட்டா போதும்..."

"...புறப்படு... அசோக்... மாப்பிள்ளை ...ங்களை கூட்டி வர்றப்போ காரை ...ஓட்டாதே... மிதமான வேகத்துல ...ு வா போதும்..."

"...ஸார்..."

...க் காரின் டிரைவிங் சீட்டுக்கு போக ...அதே விநாடி -

"...குட்மார்னிங்..."

...கவன் புகை வழியும் வாயோடு ...வந்து கொண்டிருந்தாள். ஜீன்ஸ்

பேண்ட், தொள தொளா டீ ஷர்ட், [illegible]
தொப்பி கண்களில் கோகோ க்ளாஸ்.

"வாம்மா... நர்த்தனா... [illegible]
சீக்கிரமா ட்ரஸ் பண்ணிகிட்டு [illegible]
கிளம்பிட்டே...?"

"கோயமுத்தூர்க்கப்பா..."

"கோயமுத்தூர்க்கா...? எதுக்கு...?"

"என்னப்பா... இது... [illegible]
தெரியாத மாதிரி கேக்கறீங்க... மாப்பி[illegible]
வீட்டுக்காரங்களைக் கூட்டிட்டு வரப் [illegible]
வேண்டாம்...?"

வீரராகவன் நெற்றியைச் சுருக்கின[illegible]

"மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரங்களை [illegible]
வர நீ போறீயா...?"

"ஏம்பா போனா என்ன...?"

"அவங்க ஒரு மாதிரி நினை[illegible]
வாங்கம்மா... டிரைவரே போய் கூ[illegible]
வரட்டும்..." வீரராகவன் சொல்லிக் [illegible]
டிருக்கும் போதே - நர்த்தனா காரின் [illegible]
சீட்டில் ஏறி உட்கார்ந்தாள். "அ[illegible]
மாப்பிள்ளை... வெளிநாட்டுக்கு [illegible]
படிச்சுட்டு வந்தவர்ன்னு சொன்னீங்[illegible]
அதுவுமில்லாமே...அவங்கயாருமேஎன்[illegible]
பார்த்ததும்கிடையாது...நான்தான்கல்[illegible]
பொண்ணுன்னு காட்டிக்காமே... என்[illegible]
ஆபீஸ்ல ஒர்க் பண்ற ஒரு எம்ப்ளா[illegible]
என்னை அறிமுகப்படுத்திக்கிறே[illegible]
மாப்பிள்ளைகிட்டேயும் - மாப்பிள்ளை[illegible]
அப்பா, அம்மாகிட்டேயும் பேச்சுக் கொ[illegible]
- அவங்க எப்படிங்கிற சைக்காலஜி[illegible]

[illegible]டா... எனக்கு அது உபயோகப்
[illegible]

[illegible]ளமோ இது அதிகப் பிரசங்கித்
[illegible]தும்மா... நீ விளையாட்டுக்கு
[illegible]யா போயிடும்... டிரைவரே
[illegible]வரட்டும்..."

[illegible] நானும் போவேன்... அவங்க
[illegible] பெண் பார்க்கிறதுக்கு முன்னாடி...
[illegible]ங்களைப் பத்தி தெரிஞ்சுக்
[illegible]... இதுதான் வழி... நான்
[illegible]த்தூர் போக நீங்க ஒத்துக்கலை
[illegible] நானும் இந்த கல்யாணத்துக்கு
[illegible]டேன்..."

[illegible] பிடிவாதம்தாம்மா... உன்கிட்டே
[illegible]

[illegible] கோயமுத்தூர் போகட்டுமா...
[illegible]...?"

[illegible]டு வாம்மா... அவங்ககிட்டே
[illegible]கிறதை காட்டிக்காதே... கார்ல
[illegible] வாயாடாமே... வா..."

[illegible] அப்பா...! அசோக்... காரை...
[illegible]

[illegible] இக்னீஷியனை உசுப்பினான்
[illegible]

[illegible] நர்த்தனா பார்த்து..."

[illegible] பார்த்துக்கிறேன்பா... நீங்க
[illegible] இல்லாமே இருங்க..." அசோக்
[illegible] கொண்டு - காம்பௌண்ட்
[illegible] தாண்டினான். சர்ரென்று - சரிந்து
[illegible]டில் நான்கைந்து வளைவுகளை
[illegible] திருப்பினான்.

"என்ன அசோக்... தலைக்காயம் இப்பே
எப்படியிருக்கு...?"

"வலியே இல்லை மேடம்..."

"நேத்தைக்கு ராத்திரி எனக்காக..
ஒரு அரைமணி நேரம் மௌனத் ஆர்கன்
வாசிச்சதுக்கு ரொம்ப நன்றி..."

"மேடம்... நா ஒண்ணு சொன்னா
நீங்க தப்பா நினைச்சுக்க மாட்டீங்களே?"
ஸ்டீரியங்கை கையாண்டு திரும்பிப்
பார்த்தபடியே கேட்டான் அசோக்...

"என்ன சொல்லப் போறே...?"

"மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரங்களை கூட்டிட்டு வர - நீங்களே கிளம்பினது அவ்வளவு சரியா எம் மனசுக்குப் படலை... அப்புறம் சாஸ்திரம் - சம்பிரதாயம் இதெல்லாம் எதுக்காக இருக்கு மேடம்...?"

"அசோக்! வாழ்க்கையை நான் 'த்ரில்'லை எதிர்பார்க்கிறது... வடமாநிலங்களில் இருக்கிற பெண்கள்லயாராவது ஒருத்தர்தான் 'மிஸ் இண்டியா' பட்டம் வாங்குவாங்கன்னு - பொதுவான ஒரு ஒபீனியன் இருக்கு... அந்த ஒபீனியனை உடைக்கத்தான் ஓரளவுக்கு அழகாயிருந்த நான் அந்த மிஸ் இண்டியா ப்யூட்டி கண்டெஸ்ட்ல கலந்துகிட்டேன்... மிஸ் இண்டியா டைட்டிலையும் ஜெயிச்சுக் காட்டினேன்... பழைய சம்பிரதாயங்களை நானும் மதிக்கிறவதான்... அந்த சம்பிரதாயங்களுக்கு பங்கம் வராமே... அதை 'ஓவர்கம்' பண்றதுலே ஒரு த்ரில் இருக்கத்தான் செய்யுது... மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரங்களை மணப்பெண்ணே ரிஸீவ் பண்றது த்ரில்லிங்கான விஷயம்..."

"அவங்க உங்களை அடையாளம் தெரிஞ்சுக்க மாட்டாங்களா...?"

"அடையாளம் தெரியாமே இருக்கத்தான். இந்த ஜீன்ஸ் பேண்ட்... டீஷர்ட்... தொப்பி... எல்லாமே..." சொல்லிவிட்டு - நர்த்தனா சிரித்துக் கொண்டே - சீட்டுக்கு சாய்ந்து உட்கார்ந்தாள்.

6

மாப்பிள்ளையின் அம்மாவும் அப்பாவும் முறையே தொண்ணூறு எண்பது கிலோ எடையில் - வைரத்தாளிப்புகளோடு தெரிந்தார்கள். மாப்பிள்ளை பையன் அதே புஷ்டிக்கு வருவான் போல் தோன்றியது. உடம்பு பூராவும் நல்ல அமெரிக்கச் சிவப்பு.

காரின் பின் சீட்டில் அவர்களை நிரப்பிக் கொண்டு - முன் சீட்டில் நர்த்தனா உட்கார்ந்து கொள்ள - அசோக் காரை - கோயமுத்தூர் வீதிகளில் பறக்கடித்தான். மாப்பிள்ளையின் அப்பா வாட்ச்சைப் பார்த்துக் கொண்டே... "மணி இப்போ... பத்தாச்சு... டாப் ஸ்லிப் போய்ச் சேர எத்தனை நேரமாகும்..." என்றார்.

"ஒரு மணிக்குள்ளே போயிடலாம் ஸார்..." நர்த்தனா திரும்பிப் பார்க்காமல் சொன்னாள்.

மாப்பிள்ளைக்கு அம்மா குறுக்கிட்டு கேட்டாள்.

"நீ அந்த எஸ்டேட்ல வேலை பார்க்கி
பொண்ணுன்னு சொன்னே...? அங்கே என்ன
வேலையம்மா பார்க்கிறே...?"

"அக்கௌண்ட்ஸ் பார்க்கிறது... டை
அடிக்கிறது... அய்யாவோட பர்சன
பைல்லை மெய்ன்டைன் பண்றது... இப்ப
எல்லாமே...!"

"உம் பேரு...?"

"துர்கா பரமேஸ்வரி..."

"இவ்வளவு நல்ல சாமி பே
வெச்சுகிட்டு... பேண்ட்டையும் - சட்டையும்
தொப்பியையும் ஏம்மா மாட்டிகிட்டு
வந்திருக்கே... லட்சணமா ஒரு புடவையைக்
கட்டிகிட்டு வரக்கூடாது...?"

"ஸாரிங்கம்மா... அவசரத்துல புறப்புட்டு
வந்துட்டேன்..."

"மிஸ் துர்கா..."

மாப்பிள்ளை பையன் கூப்பிட்டான்.

"என்ன ஸார்...?"

நர்த்தனா ரோட்டைப்பார்த்துக் கொண்டே
கேட்டாள்.

"எஸ்டேட் அக்கௌண்ட்ஸ் எல்லாமே
நீங்கதான் பார்க்கறீங்களா...?"

"ஆமா..."

"மிஸ்டர்வீரராகவனுக்கு சொத்துஎவ்வளவு
தேறும்...?"

"ஆடிட்டர்ரிப்போர்ட்ஸ்படி... கிட்டத்தட்ட
பத்தேகால் கோடி..."

"அந்த சொத்துக்கெல்லாம் நர்த்தனா
மட்டும் தானே வாரிசு...?"

"ஆமா..."

"வேற யாராவது உரிமை கோரி வற
மாதிரி... வாரிசு இல்லையே...?"

"அப்படி யாரும் இருக்கிற மாதிரி தெரியலை
ஸார்..."

"மிஸ்டர் வீரராகவனோட சம்சாரம்
இறந்து எவ்வளவு வருஷமிருக்கும்...? -
மாப்பிள்ளையின் அப்பா மெல்லிய குரலில்
கேட்டார்."

"சரியா தெரியலை ஸார்... ஒரு பதினைஞ்சு
வருஷம் இருக்கலாம்..."

"ரொம்ப காலமா... குழந்தையே இல்லாமே
இருந்து பொறந்ததுதானே அந்த பொண்ணு?"

"ஆமா... ஸார்..."

தொடர்ந்து பேச்சு வளர்ந்து - எஸ்டேட்டில்
விளையும் பொருள்களைப் பற்றியும்
அதனுடைய லாப விகிதாச்சாரங்களைப்
பற்றியும் பேசிக் கொண்டே வந்ததில் கார்
பொள்ளாச்சியைத் தொட்டிருந்தது.

மாப்பிள்ளைக்கு அம்மா சொன்னாள்.
"என்னங்க வெய்யிலுக்கு தொண்டை
வறண்டு வறண்டு போகுது... அந்த இளநீர்
கடைக்குப் பக்கத்தில் வண்டியை நிறுத்தச்
சொல்லுங்களேன்..."

நர்த்தனா கண்ணைக் காட்ட - அசோக்
காரை அந்த இளநீர் கடைக்கு முன்பாக
கொண்டுபோய் நிறுத்தினான். இருவரும்
இறங்கினார்கள்.

"நீங்க காரிலேயே உட்கார்ந்திருங்க ஸார்..."
நர்த்தனா தன் சின்னஞ்சிறு மணிபர்ஸைத்

திறந்து ரூபாய் நோட்டொன்றை எடுத்[illegible]
நீட்டினாள். "டிரைவர்... நல்ல இளநீரா[illegible]
வழுக்கை பதமா வெட்டச் சொல்லுங்க."

அசோக் தலையாட்டிக் கொண்டே நக[illegible] தான். நர்த்தனாவும் அவன் பின்னாலே[illegible] போனாள். காருக்குள் உட்கார்ந்திரு[illegible] மூன்று பேரும் பேச ஆரம்பித்தார்[illegible] மாப்பிள்ளையின் அம்மா சொன்[illegible] "எஸ்டேட்ல வேலை செய்யற இந்[illegible] பொண்ணு... ரொம்ப லட்சணமா இருக்[illegible] புடவையை கட்டி - தலையில பூ வெ[illegible] மகாலட்சுமி மாதிரி இருப்பா..."

"அப்போ உம் பையனுக்கு இ[illegible] பொண்ணைப் பார்த்துடலாமா...?"

"பார்த்துடலாம்... ஆனா பல கோடி சொ[illegible] கிடைக்காதே..."

"ஏம்பா... நிஜமாவே அவ்வளவு சொ[illegible] தேறுமா...?"

"நிச்சயம் தேறுண்டா... நான் ஏற்கென[illegible] விசாரிச்சுப் பார்த்துட்டேன்... இந்த அ[illegible] கௌண்டண்ட் பொண்ணுசொன்னதுகரெ[illegible] ஃபிகர்... சொத்துல எந்த வில்லங்கமு[illegible] கிடையாது... அப்பன்காரன் மண்டை[illegible] போட்டா... அடுத்த விநாடியே சொத்[illegible] பூராவுக்கும் அந்த நர்த்தனா சொந்தக்கா[illegible] ஆயிடுவா..."

"ஏம்பா பொண்ணோட அப்பனுக்கு எ[illegible] வயசு இருக்கும்?"

"ஏண்டா கேக்கறே...?"

[illegible]மே மண்டையைப் போடக்கூடிய [illegible] இல்லே... கழுத்தை அறுக்கிற [illegible] தெரிஞ்சுக்கத்தான்...'

[illegible]னுக்கு ஹார்ட் அட்டாக் [illegible]

[illegible] சொன்னா?"

[illegible]ரோக்கர்தான்..."

[illegible] சீக்கிரமா போகிற கேஸு..."

[illegible] சரி... பேச்சை நிப்பாட்டிக்க... [illegible]ண்ணும் டிரைவரும் இளநியோட [illegible]... அவங்க காதுல விழுந்து [illegible]ட போகுது... முதலாளிகிட்டே [illegible]ங்கிறவங்க ஒண்ணுச் ரெண்டா [illegible] போறாங்க..."

[illegible]னாவும் - அசோக்கும் சீவின [illegible]ளோடு காரை நெருங்கினாகள். [illegible] ஸார்... கோட்டூர் மலையாண்டி [illegible] தென்னந்தோப்பு காயாம்... [illegible] கரைச்ச மாதிரி இனிக்குமாம்..."

[illegible]க்கொரு இளநீரை வாங்கிக் [illegible] - ஸ்ட்ரா மூலம் கொஞ்சம் [illegible]ய் வயிற்றுக்கு வார்த்தார்கள். [illegible] நிமிஷங்களைச் செலவழித்து [illegible]கயையும் வழித்துச் சாப்பிட்டு [illegible]ப்பட்டார்கள்.

[illegible] எஸ்டேட் சம்பந்தப்பட்ட பேச்சு [illegible]ின் நிர்வாகம் - அவர் வாங்கப் [illegible] புது சொத்துக்கள் - அதிலுள்ள [illegible]

[illegible] இரண்டு மணி நேரம்.

டாப்ஸ்லிப்பின் பங்களா போர்டிகோ[illegible] காரை மௌனமாக்கினான் அசோ[illegible] காத்திருந்த வீரராகவன் சால்வை[illegible] இழுத்துப்போர்த்திக் கொண்டு - கும்பி[illegible] வந்தார்.

"வாங்க... வாங்க... வணக்க[illegible] பிரயாணம் நல்லபடி இருந்ததா? வழி[illegible] எந்த தொந்தரவும் இல்லையே...?"

"நோ... நோ... எல்லாமே... ரொ[illegible] சௌகரியமா இருந்தது" சொல்லிக் கொண்[illegible] மாப்பிள்ளையின் அப்பா சிரமமா[illegible] பின்சீட்டிலிருந்து பிதுங்கிக் கொண்டு [illegible] அவரைத் தொடர்ந்து அம்மாவும் மாப்பிள்[illegible] பையனும் இறங்கினார்கள்.

நர்த்தனா விருவிருவென்று உள்[illegible] போனாள்.

மாப்பிள்ளையின் அப்பா குரலில் பெரு[illegible] தொனிக்கக் கேட்டார். "எம்... மருமக[illegible] இண்டியாவாமே...?"

"உங்களுக்கு யார் சொன்னா...?"

"எங்களை கூட்டிகிட்டு வந்த பொ[illegible] தான்... பேர் என்னமோ சொன்னாளே[illegible] துர்கா பரமேஸ்வரி... ரொம்பச் சுட்டி[illegible] பொண்ணுதான்..."

பேசிக் கொண்டே உள்ளே போனா[illegible] வீரராகவன் அவர்களை சோபாக்களி[illegible] உட்கார வைத்துவிட்டு - நர்த்தனாவி[illegible] அறைக்குள் நுழைந்தார்.

அவள் கட்டிலுக்கு சாய்ந்து உட்கா[illegible] திருந்தாள்.

[illegible] உட்கார்ந்துகிட்டே...?"

"[illegible] என்னப்பா... பண்ணணும்...? [illegible] வீட்டுக்காரங்கதான் வந்துட் [illegible]"

"[illegible]யெல்லாம் கழட்டி எறிஞ்சுட்டு... [illegible]புடவையைக்கட்டிட்டு வாம்மா... [illegible] உன்னை பெண் பார்க்கத்தானே [illegible]ங்க..."

"[illegible] போய் பேசிட்டிருங்கப்பா... ஒரு [illegible]த்துல வந்துடறேன்..."

"[illegible] வாம்மா..."

[illegible]ராகவன் வெளியே வந்தார். [illegible]யின் அப்பாவுக்கு எதிரேயிருந்த [illegible] போய் உட்கார்ந்தார்.

"[illegible] இப்போ வந்துடுவா..."

"[illegible]... வரட்டும்... மொள்ளமா [illegible] பொண்ணு சென்னையிலிருந்து [illegible] வந்தது...?"

"[illegible]க்கு..."

"[illegible] இண்டியா பட்டம் வாங்கினதுக்கு [illegible] கொடுத்தாங்க...?"

"[illegible]லும் ஒரு கோல்ட் மெடலும்..."

"[illegible]யாவிலேயே அழகான பொண்ணு [illegible] மருமகளா வரப்போறாங்கிறதை [illegible]போது ரொம்பவும் பெருமையா [illegible]"

[illegible]ராகவன் சிரித்தார், "அப்படிச் சொல்ல [illegible] கலந்துகிட்ட ஐம்பது பெண்கள்ல [illegible]தான் ஜட்ஜுகளுக்கு அழகா

பட்டிருக்கா... உண்மையிலேயே அ[illegible]
பெண்கள் இந்தியாவோட கிராமத்து[illegible]
இருக்காங்க..."

பேச்சில் மேலும் ஒரு ஐந்து [illegible]
கரைந்து போயிருக்க - நர்த்தனா [illegible]
புடவையிலும், தலையில் வைத்து [illegible]
திலும் அவளுடைய அறையி[illegible]
வெளிப்பட்டு - அவர்களை நோக்கி [illegible]
வீரராகவன் எழுந்து போய் - நர்த்[illegible]
தோளில் கை வைத்து அழைத்து வ[illegible]

"எம் பொண்ணு நர்த்தனா..."

அவர்கள் மூன்று பேரும் [illegible]
யொருத்தர் பார்த்துக் கொண்[illegible]
மாப்பிள்ளையின் அம்மா கேட்டாள். "[illegible]
உங்கப் பொண்ணு...?"

"ஆமா..."

"எங்களைக் கூப்பிட வந்த [illegible]
மாதிரியே இருக்கே...?"

நர்த்தனா புன்னகைத்தாள். "[illegible]
கூப்பிட வந்தேன்... எனக்கு வர்ற [illegible]
எப்படி...? மாப்பிள்ளையோட அ[illegible]
எப்படின்னு நான் தெரிஞ்சுக்க வே[illegible]
அப்பா வேண்டாம்ன்னுதான் [illegible]
நான்தான் பிடிவாதமா [illegible]
வந்தேன்... அப்படி வந்த[illegible]
மூன்றரைமணி நேரத்துல உங்க[illegible]
முழுசா தெரிஞ்சுக்க முடிஞ்சுது..."

வீரராகவன் திடும்மென்று [illegible]

"நீ என்னம்மா சொல்றே...?"

[illegible] உங்கவருங்காலசம்பந்திகளைப்
[illegible] கொஞ்சம் தெரிஞ்சுக்கணும்.
[illegible] என்னோட கல்யாணத்தைப்
[illegible] ஒரு முடிவுக்கு வாங்க..."

[illegible] சொன்னவள் வாசல் பக்கமாய்
[illegible] பார்த்து - கூப்பிட்டாள்.

"[illegible]..."

[illegible] கையில் ஒரு டேப் ரிகார்டரோடு
[illegible] ஒன்றும் பேசாமல் டேப்ரிகார்டரை
[illegible] வைத்துவிட்டுத் தள்ளி நின்று
[illegible].

[illegible] மாப்பிள்ளை பையனிடம்
[illegible].

"[illegible]... மாப்பிள்ளை ஸார்... கார்ல
[illegible] பண்ணியிருந்த ரிக்கார்டர் உங்க
[illegible] பேச்சையும் துல்லியமா கிரகிச்சு
[illegible] எங்களுக்குக் குடுத்திருக்கு...
[illegible] நாட்டமெல்லாம் வரப்போகிற
[illegible] மேலே இல்லை... சொத்து
[illegible] அது சொல்லுது... நீங்க
[illegible] என்னோட அப்பாவும்
[illegible]...!

[illegible] நர்த்தனா மெல்ல நடந்துபோய்
[illegible] பட்டனை தட்டினாள். அது
[illegible] ஆரம்பித்து. பேசியது.

[illegible] - முகம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்
[illegible] போனார் வீரராகவன்.

"[illegible]... பொண்ணோட அப்பனுக்கு
[illegible] இருக்கும்...?"

"[illegible] கேக்கிறே...?"

"சீக்கிரமே மண்டையைப் போட [illegible] வயசா... இல்லே கழுத்தை அறு [illegible] வயசான்னு தெரிஞ்சுக்கத்தான்..."

இந்த வார்த்தைகளை டேப் [illegible] துப்பிய போது -

மாப்பிள்ளையின் அப்பாவும் அம் [illegible]

அந்த மாப்பிள்ளைப் பையனு [illegible] ஸ்லோ மோஷனில் எழுந்து - இ [illegible] போன முகங்களோடு வாசலை [illegible] நடந்தார்கள்.

7

ஆறாம் அத்தியாயத்தில் ந [illegible] அந்த சம்பவம் - சாயம் இழந்து [illegible] ஒரு மாதமிருக்கும். அதற்குப் [illegible] வந்த எத்தனையோ வரன்கள் - [illegible] ஒரு காரணத்தினால் அடிபட்டுப் [illegible] வீரராகவனின் மனசில் ஒரு தீராத க [illegible] உட்கார்ந்திருந்தது.

லேசாய் பனி உமிழ்ந்துகொண் [illegible] சாயந்தர நேரம் -

வானில் ஒரு கூடை நாற்காலி [illegible] - கப் அண்ட் சாஸரில் டீயை உ [illegible] கொண்டிருந்த வீரராகவனை [illegible] எஸ்டேட் மானேஜர் ராமதாஸ் ஒரு [illegible] வந்தார். ராமதாஸுக்கும் கி [illegible] வீரராகவனின் வயது தான் இ [illegible] கொஞ்சம் அதிகப்படியான [illegible]

[illegible] பற்களில் இரண்டு தவறிப் [illegible]

"[illegible] ராம்தாஸ்?"

"[illegible]... நாளைக்குக் காலையில [illegible]லிருந்து ஆடிட்டர் வர்றதா [illegible]...?"

"[illegible]... அதுக்கென்ன?"

"[illegible]க்கு உடம்பு சரியில்லையாம்... [illegible]சலாம்... போன் வந்திருந்தது... [illegible] எடுத்துகிட்டு பொள்ளாச்சி வந்தா... [illegible]றேன்னு சொல்றார்..."

"[illegible]க்கு முடியலைன்னா என்ன [illegible]...? நீங்க ஃபைல்ஸை எடுத்துகிட்டு [illegible] போய்ட்டு வந்துடுங்க..."

"[illegible]... ஸார்..."

"[illegible] ராம்தாஸ்...?"

"[illegible]ங்க ஸார்..."

"[illegible]த்தூர் மில் ஓனர் கஸ்தூரிசாமி [illegible] பையனுக்கு நம்ம நர்த்தனாவைக் [illegible]ரோக்கரை அனுப்பியிருந்தார்..."

"[illegible]... ஸார்..."

"[illegible]டே... அந்தப் பையனைப் [illegible] விசாரிக்க சொல்லியிருந்தேனே... [illegible]ங்களா...?"

[illegible] தயங்கிவிட்டுச் சொன்னார். "[illegible] விசாரிச்ச வரைக்கும் பையன் நல்ல [illegible]தான் சொன்னாங்க ஸார்... ஆனா [illegible] குடிப்பழக்கம் இருக்கலாம்ன்னு [illegible]ருத்தர் சொன்னாங்க..."

“பணக்கார வீட்டுப் பசங்களுக்கு அ
பழக்கம் இருக்கிறதுல தப்பொண்ணு
இல்லை... ராம்தாஸ்... வரனைக் கொண
வந்த புரோகக்கர்க்கு தகவல் அனுப்
மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரங்க வந்து பா
ஏற்பாடு பண்ணுங்க...”

“சரி... ஸார்...” என்று சொன்ன ராம்தா
மேலும் தயங்குவதைப் பார்த்துவிட்
வீரராகவன் ஆச்சரியமாய் நிமிர்ந்தார்.

“என்ன ராம்தாஸ்...?”

“ஸார்... உங்ககிட்டே ஒரு விஷய
சொல்லலாமா...?”

“சொல்லுங்களேன்...”

“நான் சொல்ற விஷயத்தைக் கேட்டு
நீங்க உணர்ச்சிவசப் பட்டுடக்கூடாது...”

“படலை... சொல்லுங்க...”

“நம்ம சின்னம்மாவோட போக்கு பத்
பதினஞ்சு நாளாவே சரியில்லீங்க...”

“யாரைச் சொல்றீங்க...? நர்த்தன
வையா?”

“ஆமா... ஸார்... அடிக்கடி அசோக்கைகா
எடுக்கச் சொல்லி லோயர் எஸ்டேட்டுக்
போயிடறாங்க...”

“ஆமா... லீவு முடியற வரைக்கும் நான்தா
அந்த எஸ்டேட் விவகாரங்களைக் கவனிக்க
சொல்லியிருந்தேன்...”

“எஸ்டேட் விவகாரங்களைக்
கவனிச்சா தப்பில்லை ஸார்... ஆனா வி
காரம் வேற மாதிரி போயிட்டிருக்கு... எஸ்டே
சூபர்வைஸர் மாணிக்கராஜ் கொஞ்ச நேர

முன்னாடி லோயர் எஸ்டேட்டிலிருந்து
வந்தவர் - ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லிவிட்டுப்
போனார்...”

வீராகவன் லேசாய்க் கோபமானார்.

“குழப்பாமே... விஷயத்தை சொல்
லய்யா...”

“ஸார்... நம்ம சின்னம்மாவும்... அந்த
டிரைவர் அசோக்கும் காரை சிப்ரஸ்
தோட்டத்துக்குப் பக்கமா நிறுத்திட்டு -
ஒரு மரத்துக்குப் பின்னாடி உட்கார்ந்து
பேசிட்டிருந்தாங்களாம்...”

வீராகவனின் கண்ணோரம் பளிச்சென்று
சிவந்தது.

“அசோக்கும் நர்த்தனாவுமா...?”

“ஆமா... ஸார்...?”

“அந்த மாணிக்கராஜ் பார்த்தானாமா?”

“ஆமா... ஸார்...”

வீராகவன் விருட்டென்று எழுந்தார்.
உடம்பு லேசாய் நடுங்கியது. முகம் ஏராளமாய்
சுருந்து போயிருக்க - ராம்தாஸிடம்
கேட்டார்.

“ராம்தாஸ்... அவங்க ரெண்டு பேரும்
அந்த மாதிரி இருந்ததை நீ எப்பாவது
பார்த்திருக்கியா...?”

“நான் பார்த்ததில்லை ஸார்... ஆனா
அவங்க ரெண்டு பேருக்கும் மத்தியில
ஒரு நெருக்கடி அரும்பிட்டு வர்றதை
பத்து பதினஞ்சு நாளாவே கவனிச்சுட்டு
வர்றேன்...”

"எப்படி கவனிச்சீங்க...?"

"சின்னம்மா... ஆரம்பத்துல அசோக்கை டிரைவர்ன்னே கூப்பிட்டு பேசிட்டிருந்தாங்க. அப்புறம் 'அசோக்... அசாக்'ன்னு கூப்பிட ஆரம்பிச்சாங்க... இப்போ பத்து நாளா 'நீங்க வாங்க... போங்க'ன்னு கூப்பிடறாங்க. அதே மாதிரி அசோக் ஆரம்பத்துல 'மேடம் மேடம்'ன்னு கூப்பிட்டிருந்தவன்... இப்போ அப்படி கூப்பிடறதை நிறுத்திட்டான். கார்ல வர்றப்பவும் - போறப்பவும்... ரெண்டு பேரும் ஒரே சிரிப்புதான்..."

வீரராகவனின் நெற்றி நரம்புகள் கோபத்தில் யோகாசனம் செய்தன. மெல்லிய குரலில் - ஆனால் அழுத்தமாக ராம்தாஸிடம் கேட்டார்.

"இத்தனை நாளா இந்த விஷயத்தை என்கிட்டே நீங்க ஏன் சொல்லலை...?"

"எதுவுமே தீர்க்கமா தெரிஞ்சபின்னாடிதான் சொல்லணும்ன்னு நினைச்சுட்டிருந்தேன் ஸார். சூபர்வைஸர் மாணிக்கராஜ் கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாடி வந்து சொன்னதும் எம்மனசு கேக்கலை..."

"இப்போ நர்த்தனா எங்கேயிருக்கா...?"

"லோயர் எஸ்டேட்ல..."

வீரராகவன் மணிக்கட்டிலிருந்த வாட்ச்சைப் பார்த்தார் "மணி ஆறாகப் போகுது... இன்னும் அங்கே என்ன பண்ணிட்டிருக்கா...! ராம்தாஸ்... வாங்க பார்த்துட்டு வரலாம்..."

சொல்லிக்கொண்டே போர்டிகோவில் நின்றிருந்த - அம்பாசிடர் காரை நோக்கிப் நடந்தார் வீரராகவன்.

ராமதாஸ் வியர்த்துக் கொண்டே பின் தொடர்ந்தார்.

8

லோயர் எஸ்டேட் டாப் ஸ்லிப்பிலிருந்து மூன்று கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் இருந்தது. கொஞ்சம் அதிகப்படியான மழை வாங்கின பகுதி. கைநீட்டித் தொட்டுவிடும் உயரத்தில் மேகங்கள் மிதந்து சென்றன. எஸ்டேட்டின் நுழை வாயிலில் நுழைகிறபோதே - அந்த மாருதி கார் ...போடியம் மரத்துக்கு கீழே - பனியில் நனைந்தபடி நின்றிருந்தது.

வீரராகவனும் தன் காரை அந்த மாருதிக்குப் பக்கத்தில் கொண்டு போய் நிறுத்தி - கீழே இறங்கினார்.

"ஸார்..." பின் தொடர்ந்து இறங்கிக் கொண்டே ராமதாஸ் கூப்பிட்டார்.

வீரராகவன் நின்றார் "என்ன...?"

"எமோஷனல் ஆயிடாதீங்க ஸார்... கண்ணாடிப் பாத்திரம் மாதிரி கையாள வேண்டிய விவகாரம் இது. கொஞ்சம் ரசாபாசம் ஆனாலும் போதும் - விஷயம் வெளியே கசிஞ்சிடும்..."

வீரராகவன் தாடையைத் தடவிக் கொண்டு யோசித்தார்.

"இப்போ என்ன பண்ணலாம்ங்கிறே..."

"அவங்களை ஏதும் கோபமா பேசிடாதீங்க ஸார்... மனசுல விஷயத்தை வெச்சுகிட்டு... நிதானமா அவங்களைக் கையாளணும்..."

"சரி... என் கூட வாங்க..."

எஸ்டேட்டின் சரிவில் இருலில் இறங்கி நடந்தார்கள். முட்டை கோஸும் கேரட்டும் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரைக்கும் செழுசெழுவென்று பயிராகியிருக்க - அந்த பச்சைப் பரப்பு மத்தியில் நர்த்தனாவும் அசோக்கும் தெரிந்தார்கள்.

வீரராகவனைப் பார்த்ததும் - இருவரும் வேக வேகமாய் மேல் நோக்கி வந்தார்கள். அசோக்கின் நடையில் தயக்கம் தெரிந்தது. நர்த்தனா மேல் மூச்சு, கீழ்மூச்சு வாங்கிக் கொண்டு அவரை நெருங்கி அந்த பனியிலும் நெற்றி நிறைய வியர்வையை வாங்கியிருந்தாள்.

"எ... என்னப்பா... இந்த நேரத்துல இங்கே...?"

வீரராகவன் வலுகக்கட்டாயமாக உதட்டுக்கு ஒரு புன்னகையைக் கொடுத்தார். "இங்கு பக்கத்துல தாமோதர் எஸ்டேட்டுக்கு வந்தேம்மா... வர்ற வழியில அப்படியே நம்ம எஸ்டேட்டையும் பார்த்துட்டு போலாம்னு நானும் ராமதாஸும் இறங்கினோம்... நீ என்னம்மா... இன்னும் இங்கேயே இருக்கே...? இருட்டிட்டு வருது... பங்களாவுக்குப் போகலை...?"

"இதோ புறப்பட்டாச்சப்பா..."

வீரராகவன் நர்த்தனாவுக்குக் கொஞ்சம் தள்ளி நின்றிருந்த அசோக்கை ஒரு கட்டாயச் சிரிப்போடு பார்த்தார்.

"என்ன அசோக்... முட்டைகோஸ் விளைச்சலைப் பெருக்கறதுக்காக நீயும் எஸ்டேட்டில எறங்கிட்டே போலிருக்கே...?"

அசோக் பதில் சொல்வதற்கு முன் -

நர்த்தனா குறுக்கிட்டாள். "அப்பா... அசோக்குக்கு... விவசாயமும் தெரிஞ்சிருக்கு... அவர் ஆறுமாசம் ஊட்டியில இருந்திருக்காராம்..."

"அப்படியா...? குட்..."

"அவர்க்கு கராத்தே தெரியும்... மியூஸிக் தெரியும்... அக்ரிகல்ச்சர் தெரியும்... அப்புறம்..."

ஒரு பணக்காரப் பெண்ணைக் காதலிக்கவும் தெரியும்... - உதட்டு வரைக்கும் வந்து விட்ட வார்த்தையை உள்ளுக்குள்ளேயே விழுங்கினார் வீரராகவன்.

"சரிம்மா... புறப்படு..."

"நீங்க போங்கப்பா... நான் பின்னாடி வர்றேன்..."

"இல்லேம்மா... நீ என்கூட வா... அம்பாசிடர்ல போயிடலாம்... அசோக்கும் ராம்தாஸும் மாருதியில் வரட்டும்..." சொல்லிவிட்டு அவளை எதிர்பார்க்காமல் திரும்பி நடந்தார் வீரராகவன்.

நர்த்தனா தன் அருகே நின்றிருந்த அசோக்கை ஒருமுறை தீர்க்கமாய் பார்த்துவிட்டு அப்பாவை தொடர்ந்தாள்.

வீரராகவன் காரை நெருங்கி - டிரைவி
சீட்டை ஆக்ரமித்துக் கொள்ள - கதவை
திறந்து கொண்டு அவரருகே உட்கார்ந்தா
நர்த்தனா.

கார் கிளம்பியது.

நுழைவாயிலைத் தாண்டியதும் வீரராகவ
கேட்டார்.

"என்னம்மா... எஸ்டேட் அட்மினிஸ்
ரேஷன் எப்படியிருக்கு...?"

"நோ ப்ராப்ளம்..."

"லேபர்ஸ் பிரச்னை...?"

"இதுவரைக்கும் ஒண்ணுகூட இ
லையப்பா..."

"கேரட்... கோஸ்... கல்டிவேஷ
எப்படியிருக்கு?"

"அமோகம்..."

ஏம்மா... என்னோட சொத்து நிலவர
எவ்வளவு இருக்கும்?

"என்னப்பா... திடீர்ன்னு சொத்தைப் பத்தி
கேக்கறீங்க...?"

"காரணமாத்தான்... சொல்லம்மா..."

நர்த்தனா தயங்கிவிட்டு சொன்னா
"பத்தேகால் கோடி இருக்கும்ப்பா..."

"எனக்குப் பின்னாடி இவ்வளவு சொத்து
யாருக்கம்மா சேரும்...?"

"எனக்குத்தான்..."

"அதாவது... எனக்குப் பின்னாடி நீ
கோடீஸ்வரி அப்படிதானே...?"

"அப்பா... நீங்க பேசறது எனக்குப்
புரியலை... இந்த சொத்து விஷயத்தைப்
பத்தி... என்னிக்குமே நீங்க என்கிட்டே
பேசினதில்லையே..."

"இன்னிக்கு பேச வேண்டிய அவசியம்
எனக்கு வந்தாச்சம்மா..."

"அப்படி என்னப்பா அவசியம்...?"

"நீ இப்பத்தானே நம்ம வீட்டு டிரைவர்
அசோக்கை காதலிக்க ஆரம்பிச்சிருக்கே...?"

"அ... அ... அப்பா..."

விருட்டென்று அப்பாவின் பக்கம்
திரும்பினாள் நர்த்தனா. வீரராகவன் சாலையில்
கவனமாய் இருந்தபடியே சொன்னார்,
"ஒரு பணக்கார வீட்டு கார் டிரைவர் அழகா
இருக்கக்கூடாதுன்னு என்னோட ப்ரெண்ட்
நாராயணசாமி அடிக்கடி சொல்வான்...
அவன் சொன்னது எவ்வளவு சத்தியமான
வார்த்தையின்னு இப்பத்தானே தெரியுது..."

"அ...ப்...பா..."

"சொல்லம்மா..."

"எ... எ. எ... என்னை
மன்னிச்சிடுங்கப்பா..."

"எதுக்கம்மா மன்னிக்கணும்?"

"என்னோட மனசை என்னால கட்டுப்
படுத்த முடியலை... இந்தக் காதலை ஒத்துக்க
மாட்டீங்கன்னு தெரிஞ்சும்... நான் அவரை
விரும்பிட்டேன்... அசோக்கை நீங்க 'நம்ம
வீட்டு கார் டிரைவர்' என்கிற ஒரேயொரு

கோணத்துலதான் பார்ப்பீங்க... அவனை
பத்திய முழு விவரங்களையும் சொன்னா
நீங்க ஆச்சர்யப்படுவீங்கப்பா...?"

"அப்படியா...? எங்கே ஆச்சர்யப்படலாம் பார்க்கலாம்..." - வீரராகவன் கேலியான குரலில் சொல்ல - அவருடைய கேலியை பொருட்படுத்தாமல் நர்த்தனா சொன்னாள்.

"அப்பா... அவர் ஒரு எம்.காம். கிராஜிவேட்... அதிகமா படிச்சிருக்கிற படிப்பை உங்ககிட்டே சொன்னா நீங்க எங்கே வேலை குடுக்க மாட்டீங்களோன்னு பயந்து - தன்னோட படிப்பை கார் டிரைவர்களுக்கு ஏற்ற மாதிரி குறைச்சு சொல்லியிருக்கார்..."

வீரராகவனுக்கு இந்த விஷயம் நிஜமாகவே அதிர்ச்சியாய் இருந்தது.

"அசோக்! எம்.காம். படிச்சிருக்கானா?"

"ஆமாப்பா... நானே அவருடைய டிகிரி சன்னத்தைப் பார்த்தேன்..."

"என்கிட்டே பொய் சொல்லி வேலைக்கு சேர்ந்தவனை எப்படிம்மா நல்லவன்னு நம்ப முடியும்...? இந்த மாதிரி நல்ல விஷயங்களை மறைக்கிறவன் - தன்கிட்டே இருக்கிற கெட்ட விஷயங்களையும் மறைக்கலாமில்லையா...?"

"அவர் அப்பேர்ப்பட்டவரா எனக்குத் தெரியலை அப்பா... என்னோட மானத்துக்கும் உயிர்க்கும் ஆபத்து வந்தப்ப... அசோக் தன்னோட உயிரைக் கொடுத்து என்னைக் காப்பாத்தினார்."

"ஓ...ஹோ... அந்த நன்றி உணர்ச்சிக்காக அவனைக் காதலிக்க ஆரம்பிச்சிட்டியா?-

மனசுல வெச்சுகிட்டுதான்... வந்த
யெல்லாம் விரட்டியடிச்சியா...?
குடும்ப அந்தஸ்துக்கு குழி
டியேம்மா..."

"அப்பா...! நம்ம அந்தஸ்துக்கு பொருத்தமில்லாத ஒருத்தரை நான் காதலிச்சிருக்கிறதா நீங்க நினைக்கிறது ... ஆனா... எனக்குப் பொருத்தமான ஒருத்தரைத்தான் நான் காதலிச்சிருக்கேன்... அவர் என் கழுத்துல தாலி கட்டினதும் அந்தஸ்து தானா வந்துடப் போறது..."

"நர்த்தனா...!"

கோபமாய்க் கத்தின வீரராகவன் காரின் பிரேக்கை ஓங்கி மிதித்தார். கார் டென்று குலுங்கிப் போய் நின்றது. கண்கள் அடிவான நிறத்தில் இருக்க - நர்த்தனாவின் பக்கம் திரும்பினார். "இதுநாள் வரைக்கும் உன்கிட்டே எதுக்காகவும் நான் கோபமா பேசினது கிடையாது. என்னோட கோபத்தைப் பத்தி உனக்குத் தெரியும்... அந்தக் கோபம் விஸ்வரூபம் எடுத்தா அது எப்படியிருக்கும்ன்னும் தெரியும்..."

"ஸாரிப்பா... எனக்கு எல்லாம் தெரிஞ்சிருந்தும்... என்னையும் அறியாமே அசோக்கிட்டே மனசைப் பறி கொடுத்துட்டேன்."

"அப்ப அவனைத்தான் கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறே?"

"ஆ... ஆமாப்பா..."

"அந்த நினைப்ப உனக்கு வெட்கத்தை தாலயா நர்த்தனா...?"

"எதுக்காகப்பா... வெட்கப்படணும்... காதலிச்சவரையே... கல்யாணம் பண்ணிக்கிறது வெட்கப்பட வேண்டிய விஷயமா என்ன...?"

"அவன் நம்ம வீட்டு கார் டிரைவர்ம்மா..."

"கார் டிரைவர்ன்னா என்னப்பா கேவ லம்...? செய்யற தொழில்ல அந்தஸ்தை பார்க்காதீங்கப்பா! என்னை முதல் தடவையா பெண் பார்க்க வந்தானே அந்த அமெரிக்க மாப்பிள்ளை... அவன் அந்தஸ்துல உயர்ந்தவனா இருக்கலாம். ஆனா அவனோட எண்ணம் பூராவும் உங்க சொத்து மேலேத்தான் இருந்தது. நீங்க சீக்கிரமா செத்துப் போகணும்ங்கிறது அவனோட ஆசையா இருந்தது. அந்த மாதிரி மாப்பிள்ளைகளை - சொத்தை மோப்பம் பிடிச்சுட்டு வந்த அந்த நாய்களை நான் விரட்டியடிச்சுதல என்னப்பா தப்பு...?"

"அதுக்காக... நம்மகிட்டே கைநீட்டி சம்பளம் வாங்கற ஒருத்தனை உடனே காதலிச்சுடறதா...?"

நர்த்தனா சிரித்தாள்.

"நான் உடனே காதலிச்சுடலைப்பா... டயம் எடுத்துகிட்டு நிதானமாத்தான் காதலிச்சிருக்கேன்... இந்த வாரத்துல ஏதாவது ஒருநாள் உங்ககிட்டே இதைப்பற்றி பேசணும்ன்னு நினைச்சுட்டிருந்தேன்... நீங்களே விஷயத்தை தெரிஞ்சுகிட்டீங்க..."

பின்னால் காரின் ஹார்ன் சத்தம் கேட்டது.

வீரராகவன் திரும்பிப் பார்த்தார்.

மாருதியில், ராம்தாஸும், அசோக்கும் இருந்தார்கள். கோபமாகி தன் காரை சென்று நகர்த்தினார், வீரராகவன். ...றினார்.

"ராஸ்கல்...! அடிமடியிலே கையை வச்சுட்டான். அந்த செகப்புத் தோலையும், ...முடியையும் பார்த்து நீ ஏமாந்துட்டே நர்த்தனா..."

"நான் ஏமாறமாட்டேன்ப்பா..."

"அவன் ஒரு அன்னக்காவடிம்மா... அனாதைப் பய. அம்மா, அப்பா, சொந்தம் எதுவுமே இல்லாதவன்... அவனைக் காதலிக்கிறதும் ஒண்ணுதான் - ஏதாவது மடத்துல இருக்கிற ஆண்டியைக் காதலிக்கிறதும் ஒண்ணுதான்..."

"அப்பா...இந்தகிண்டல்பேச்சையெல்லாம் விட்டுட்டுக் கொஞ்சம் பிராக்டிகலா பேசிப் பார்ப்போமா...?"

"என்ன பேசப் போறே...?"

அதை கார்ல பேசினா நீங்க எமோஷனல் ஆயிடுவீங்க...வீட்டுக்குப்போய்பேசலாமே... நர்த்தனா சொல்ல - கன்னத்துச் சதை ஆத்திரத்தில் துடிக்க - காரை வேகமாய் விரட்டினார் வீரராகவன்.

9

காரை போர்டிகோவில் திணித்துவிட்டு தன் அறைக்குள் நுழைந்த வீரராகவன்

- தொப்பென்று சோபாவில் உட்கார
தலையைப் பிடித்துக் கொண்டார். அவ
எதிரேயிருந்த நாற்காலியில் நர்த்தனா வ
அமர்ந்தாள்.

சத்தம் கேட்டு நிமிர்ந்தார்.

"என்னம்மா... உன்னோட கா
விவகாரத்தைப்பத்தி - அப்பா கிட்டே
பிராக்டிகலா பேசப் போறதா சொன்னியே
என்ன... பேசப்போறே...?"

"அப்பா... இந்த சினிமா, நாவல்கள
வர்றது காதலர்களுக்கு ரெண்டே ரெண்
விஷயத்துல மட்டுந்தான் எதிர்ப்பு வரு
ஒண்ணு ஜாதி ரெண்டு அந்தஸ்
ரெண்டு பேரோட குடும்பங்களுக்கு
அந்தஸ்து இருந்தா... அவங்க ஜாதி
பொருட்படுத்தவேமாட்டாங்க...ஏதாவது
குடும்பத்துல அந்தஸ்து அடிப்பட்டாத்த
ஜாதி அங்கே முக்கிய பிரச்னையா மலரு
உடனே அந்த காதலர்களுக்கு கட்டுப்பா
- அடிதடி சண்டை. அந்தப் பொண்ணுக்
அவரே அவசரமா வேற ஒரு மாப்பிள்ளை
பார்த்து கல்யாணம் பண்ணி வைக்க முய
செய்வாங்க... காதலர்கள் ஊரைவிட்
ஓடுவாங்க... ரெண்டு நாள் லாட்ஜ்ல
எடுத்து தங்கி - ஜாலியா இருந்துட்
அப்புறம் எதிர்காலத்தை பத்தின ப
வந்ததும் - கிணத்துல விழுந்தோ - ரயிலுக்
முன்னாடி விழுந்தோ செத்து போவாங்க
இதுதான் தலைமுறை தலைமுறை
நடந்துட்டு வர்ற காதல் வரலாறு... இ
வரலாற்றில் நானும் ஒரு அத்தியாய
இருக்க விரும்பலை அப்பா... நான் மேஜ

ம் அசோக்கும் ஊரைவிட்டு ஓடிப்போய்க்
யாணத்தைப் பண்ணிக்க முடியும்...ஆனா
எனக்கும் விருப்பம் இல்லை..."

வீரராகவன் குறுக்கிட்டு வெடித்தார்.

"அப்போ உன்னோட கல்யாணத்தை நான்
நடத்தி வெக்கணும்ன்னு சொல்றியா...?"

"அப்பா நடத்தி வெச்சா என்ன தப்பு...?"

"நீ உன்னோட இஷ்டத்துக்கு
யாணத்தை பண்ணிகிட்டா... நானும்
ன்னோட இஷ்டத்துக்கு ஒண்ணைப்
ண்ண வேண்டி வரும்..."

நர்த்தனா குழப்பமாய் நிமிர்ந்தாள்.

"என்னப்பா... சொல்றீங்க...?"

"அதை என்னோட வாயாலே சொல்ல
விரும்பலை நர்த்தனா... நீ உன்னோட
ரூமுக்குப் போய் - குளிச்சு - சாப்பிட்டு ஒரு
மணி நேரம் கழிச்சு என்னோட ரூமுக்கு
வா... ரூம்ல உனக்காக ஒருத்தர் வெயிட்
பண்ணிட்டிருப்பார்... நீ எப்படி என்கிட்டே
பிராக்டிகலா பேசினியோ... அதே மாதிரி
அவரும் என் சார்பா உன்கிட்டே ப்ராக்டிகலா
பேசுவார்..."

சொன்ன வீரராகவன், டீபாயின் மேலிருந்த
சிகரெட் பைப்பை எடுத்து - புகையிலையை
அடைக்க ஆரம்பித்தார்.

"யாரப்பா அது...?"

"ஒரு மணி நேரம் கழிச்சு நீ வா நர்த்தனா...
அப்ப தெரிஞ்சிக்குவே..."

"அசோக்கை நீங்க மிரட்டப்
போறீங்களா?"

"இதுசம்பந்தமா நான் அவன்கிட்டே பேச போறதேயில்லை... என்னோட போராட்ட பூராவும் உன்கிட்டதான்.... உன்கிட்டே போராடியே நான் ஜெயிக்கப் போறேன் நீயே உன் வாயாலே 'நான் அசோக்கை காதலிச்சது மடத்தனம்'தான்னு சொல்ல வெக்கப் போறேன்..."

"அது மட்டும் உங்களால முடியாது..."

வீரராகவன் சிரித்தார். "இந்த வீரராகவனுக்கு இந்த நிமிஷம் பத்தேகா கோடி ரூபாய் சொத்து இருக்கிறதுக்கு காரணமே... 'அவன் நினைச்சதையெல்லா முடிச்சதினாலதான்... அதுவும் இந்த அஞ் வருஷ காலமா... நான் எதைத் தொட்டாலும் அது பழமா பழுத்திட்டிருக்கு... நீ ரூமுக்கு போய்ட்டுவாம்மா... உன்னோடபாஷைபடி ப்ராக்டிகலா ஒருத்தர் உன்கிட்டே பேசறதுக்காக இங்கே காத்திட்டிருப்பா அவர் பேசற சமயத்துல நானும் கூட இந்த ரூம்ல இருக்க மாட்டேன்..."

நர்த்தனா தயங்கினாள்.

"போம்மா... போயிட்டு வா... லோயர் எஸ்டேட் அட்மினஸ்ட்ரேஷனை இன்னிக்கு பூராவும் கவனிச்சதுல ரொம்பவும் களைச்சு போயிருக்கே... போய்க்குளிச்சு... சாப்பிட்டு கொஞ்ச நேரம் ரெஸ்ட் எடுத்துகிட்டு வா..."

நர்த்தனா குழப்பமாய் தன்னுடை அறையை நோக்கி நகர -

பைப்பில் தீ வைத்துக் கொண் வீரராகவன் - நர்த்தனாவின் முதுகையே

றித்துப்பார்த்தபடி - புகையை உள்ளிழுக்க ரம்பித்தார்.

பின் எழுந்துபோய் -

அருகே இருந்த டெலிபோன் ரிஸீவரை டுத்தார்.

யலைச் சுற்றினார்.

10

சரியாய் ஒரு மணி நேரம் கழித்து - ன் அப்பாவின் அறைக்குள் நுழைந்தான் ர்த்தனா. லேசாய் ஆச்சர்யப்பட்டாள்.

குடும்ப வக்கீல் மதுசூதனன் சோபாவில் சதியாய்சாய்ந்துஉட்கார்ந்தபடி ஒரு பைலை ரட்டிக் கொண்டிருந்தார். நர்த்தனாவைப் பார்த்ததும் - பைலை மூடி டீபாயின் மேல் போட்டுவிட்டு - "வாம்மா" என்றார்.

"என்ன வக்கீல் சார்... இந்நேரத்திற்கு வந்திருக்கீங்க...?"

"உன்கூட கொஞ்சம் பேசணும்மா..."

"என் கூடவா...?"

"ஆமாம்மா... கொஞ்சம்பிராக்டிகலா உன்கூட பேசணும்... இப்படி வந்து உட்காரம்மா..." நடுத்தர வயதைத் தாண்டிய மதுசூதனன் புன்னகையோடு சொன்னார்.

நர்த்தனாவுக்குப் புரிந்துவிட்டது.

அப்பா சொன்ன அந்த நபர் இவர்தான்.

மதுசூதனனுக்கு எதிராக போய் உட்கார்
தாள், "ஓ... அப்பா விட்ட அம்பு நீங்கதானா...?"
சிரித்தாள்.

மதுசூதனன் நேரிடையாக விஷயத்திற்கு
வந்தார். "ஏம்மா... அந்த டிரைவர் அசோக்கை
நீ காதலிக்கிறியா...?"

"ஆமா... ஸார்..."

"அசோக்கும் உன்னைக் காதலிக்
கிறான்..."

"எஸ்..."

"இதனோட பின் விளைவுகளை நீ
யோசிச்சுப் பார்த்தியாம்மா...?"

"யோசிச்சுப் பார்த்துட்டேன்..."

"என்ன யோசிச்சே...?"

"காதலுக்குப் பின்னாடி கல்யாணம்
தானே?"

"இந்த பேமிலிக்கு உன்னோட காதல்
சரிப்பட்டு வராதேம்மா...! டிரைவரா சேர்ந்த
ஒருத்தனை - பல கோடி ரூபாய்க்கு வாரிசான
நீ காதலிக்கிறது யாராலும் ஜீர்ணிக்க முடியாத
விஷயம். மிஸ்டர் வீரராகவன் ரொம்பவும்
அப்செட்டாகியிருக்கார்..."

"எல்லா அப்பாக்களுக்கும் மகள்களோட
காதல் விஷயம் ஆரம்பத்துல அதிர்ச்சியாத்
தான் இருக்கும் வக்கீல் ஸார்..."

"இந்த காதல் விவகாரத்துல உன்னோட
முடிவான தீர்மானம் என்னம்மா?"

"அவரை கல்யாணம் பண்ணிக்கப்
போறேன்..."

"இந்த முடிவிலிருந்து நீ மாறமாட்டியா...?"

"மாறமாட்டேன் ஸார்..."

"இதுதான் உன்னோட முடிவுன்னா... நான்
சொல்லப் போகிற ஒரு விஷயம் உனக்கு
அதிர்ச்சியா இருக்கும் நர்த்தனா..."

அழகான தன் நெற்றியில் சுருக்கங்களை
காட்டினாள் நர்த்தனா.

"அதிர்ச்சியான விஷயமா...?"

"ஆமாம்மா..." என்றவர் தொடர்ந்தார்.
"மிஸ்டர் வீரராகவன் என்கிட்டே சொன்ன
வாசகங்களை அடிபிறழாமே நான் உன்கிட்டே
சொல்லிடறேன் நர்த்தனா. அவரோட
விருப்பத்துக்கு எதிரா நீ கல்யாணம்
பண்ணிகிட்டா... அவர்க்குப் பின்னாடி
உனக்குக் கிடைக்க இருக்கிற பல கோடி
சொத்தும் திசைமாறிப் போயிடும்..."

நர்த்தனா சிரித்தாள்.

"அதாவது எனக்கு அந்த சொத்து
கிடைக்காது அப்படித்தானே வக்கீல்
ஸார்...?"

"ஆமா..."

"தேவையில்லை ஸார்... அந்த சொத்துல
சல்லிக்காசுகூட எனக்குத் தேவையில்லை...
சொத்து கிடைக்காதுங்கிற பூச்சாண்டியை
காட்டத்தான் உங்களை வரச் சொன்னாரா
அப்பா...? நீங்க தெளிவா அப்பாகிட்டே
சொல்லிருங்க ஸார்... இந்த சொத்து
பூராவையும் அவர் யார் பேர்க்கு எழுதி
வெச்சாலும் சரியே... எனக்கு அதைப்பத்தி
கொஞ்சம்கூட கவலையேயில்லை...

அவர்க்கு வேணும்ன்னா அந்த பணம் பெரிசா இருக்கலாம்... எனக்கு அப்படியில்லை..."

"உனக்கு சொத்து தேவையில்லாமே இருக்கலாம்... அப்பாங்கிற உறவு கூட வேண்டாமா...?"

"வக்கீல் ஸார்... நீங்க என்ன சொல்றீங்க...?"

"மிஸ்டர் வீரராகவனுக்கு நீ சட்டபூர்வமான மகள் கிடையாதுன்னு சொல்றேன்மா அவர்க்குப் பிறந்த மக நீ இல்லேன்னு சொல்றேன்..."

"வ... வக்கீல் ஸார்... என்ன உளர்றீங்க..?"

"ஆமாம்மா... நான் சொல்றது உண்மை... மிஸ்டர் வீரராகவன் உனக்கு அப்பா கிடையாது. அவரோட ஒய்ப் ஆனந்தவல்லி டெலிவரிக்காக - ஆஸ்பத்திரியில அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த சமயம் - நீயும் அங்கே ஒரு பொண்ணுக்கு குழந்தையா பொறந்தே... உன்னைப் பெத்தவ அப்பவே இறந்துட்டா... அதே மாதிரி ஆனந்தவல்லிக்கு பொறந்த குழந்தையும் இறந்துடுச்சு... குழந்தை இறந்த அதிர்ச்சியை ஆனந்தவல்லி தாங்க மாட்டாங்கன்னு நினைச்சு... அநாதைக் குழந்தையான உன்னை அவங்க பக்கத்துல கொண்டு வந்து போட்டோம்... உன்னைத் தன் குழந்தையா நினைச்சு. வளர்த்திட்டிருந்த ஆனந்தவல்லி அடுத்த வருஷமே செத்துப் போனாலும் - வீரராகவன் உன்னைத் தன் மகளாகவே நினைச்சு வளர்த்துட்டு வந்தார். ஆஸ்பத்திரி டாக்டர், ஒரு நர்ஸ்,

நான் - எங்க மூணு பேர்க்கும்தான் இந்த உண்மை தெரியும்... ஊர் உலகத்துக்கு நீ வீரராகவனோட டாட்டர்தான்..."

நர்த்தனா கண்கள் விரிய - உறைந்துபோய் நின்றிருந்தாள்.

வக்கீல் மதுசூதனன் தொடர்ந்தார்.

"அந்த அப்பா - மகள் உறவுக்கு இப்போ சோதனை வந்திருக்கு நர்த்தனா... நீ அந்த அசோக்கை கல்யாணம் பண்ணிகிட்டா... வீரராகவன் அடுத்த நாளே எல்லா நியூஸ் பேப்பர்லேயும் ஒரு முழுபக்க விளம்பரம் தரப்போறார்.. 'நர்த்தனா என் மகள் இல்லை... முறை தவறின ஒரு பெண்ணுக்கு ஆஸ்பத்திரியில் பிறந்த நர்த்தனாவை - இத்தனை வருஷமும் - என் குழந்தையாக நினைத்து வளர்த்தேன். இப்போது நர்த்தனா என் வார்த்தைகளுக்குக் கட்டுப்படாததால் - நான் அவளுக்குக் கொடுத்திருந்த 'மகள்' என்கிற ஸ்தானத்தைத் திரும்ப எடுத்துக் கொள்கிறேன். இந்த அறிவிப்பு வெளியான நாளிலிருந்து நர்த்தனா என் மகள் இல்லை; அவளுக்கும் எனக்கும் தந்தை - மகள் என்கிற பாசப் பிணைப்பு இல்லை... என் சொத்திலும் அவளுக்கு எந்தவிதமான பாத்தியத்தை கிடையாது என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்..."

"வ... வக்கீல் ஸார்.." நர்த்தனாவின் குரல் தொண்டையில் நாட்டியமாடியது.

"என்னம்மா... அதிர்ச்சியா இருக்கா...?"

"வ.... வக்கீல் ஸார்... நீங்க சொ...ல்...ற...து... நிஜமா...?"

"அப்பட்டமான நிஜம்...! அந்த டாக்டர் அந்த நர்ஸ் இன்னமும் இருக்காங்க அந்த டாக்டர் கொடுத்த பர்த் சர்டிபிகேட் இந்த பைல்லதான் வெச்சிருக்கேன் பார்க்கறியா...?"

நர்த்தனா பதில் ஏதும் பேசாமல் கண்களில் நீர் நிரம்பியிருந்தாள். துக்கத்தில் உதடுகள் தன்னிச்சையாய் துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

அறைக்கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வந்தார் வீரராகவன். உதடுகளில் இருந்த பைப்பை எடுத்துவிட்டு கேட்டார்.

"என்ன வக்கீல் ஸார்! நர்த்தனா என்ன சொல்றா...! இந்த இரவல் அப்பாவோட உறவு வேணும்ன்னு சொல்றாளா...? வேண்டாம்ன்னு சொல்றாளா...?"

"அப்பா..."

ஒரு சின்ன அழுகைக் கத்தலோடு அவரை நோக்கி ஓடினாள்.

"என்னம்மா...?"

"வ...வ...வ... வக்கீல் சொல்றது...?"

"நிஜந்தாம்மா...! இருபது வருஷத்துக்கு முன்னாடி நடந்த அந்த சம்பவத்தை என்னிக்குமே நான் நினைச்சுப் பார்க்கக்கூடாதுங்கிற வைராக்கியத்துல இருந்தேன்... ஆனா இன்னிக்கு நீ நினைச்சுப் பார்க்கும்படியா பண்ணிட்டே...! என்னோட சொந்த மகளா இருந்தா... அவளுக்கு என்னோட அந்தஸ்தைப்பத்தி கவலை வந்திருக்கும். இந்த சொத்தைப் பத்தின கவலை வந்திருக்கும். அவ ஒரு நாளும்

...வரைக் காதலிச்சு கல்யாணம் வரைக்கும் ...மாட்டா..."

"...அப்பா..."

"...நீ இனிமே என்னை அப்பான்னு ...றதாயிருந்தா... அந்த அசோக்குக்கு ...ல முழுகணும்... இல்லே அவன்தான் ...க்கு வேணும்ன்னா எனக்கு நீ தலை ...கணும்..."

...ர்த்தனா கன்னங்களில் வழியும் நீரோடு

...ராகவனையே பார்த்தாள்.

அவர் தொடர்ந்தார்.

"ஒண்ணும் அவசரமில்லேம்மா... ...னிக்கு ராத்திரி பூராவும் நீ ...கலைன்னாலும் பராவயில்லை... நல்லா ...சி... 'அப்பா'ங்கிற பந்தம் உனக்கு ...ணுமா...? இல்லே அந்த அசிங்கமான காதல் ...ணுமான்னு யோசி... உன்னோட முடிவு ...வாயிருந்தாலும் - நான் கவலைப்படப் ...றதில்லை."

சொன்ன வீரராகவன் மௌனமாய் - ...ன் அறையை நோக்கி நடந்தார். வக்கீல் ...துதனன் நர்த்தனாவிடம் வந்தார்.

"நானும் வர்றேம்மா...! புத்திசாலித் ...மான முடிவை எடு...! நீ வீரராகவனோட ...டர் இல்லேன்னு தெரிஞ்சா... நீ ...ங்கியிருக்கிற மிஸ் இண்டியா பட்டத்துக்கு ...மதிப்பில்லாமே போயிடும்... உன்னோட ...ரிஜனல் அப்பா அம்மா யார்ன்னு ...நாவசியமான சர்ச்சை கிளம்பும். நீ வீதியில

தலை நிமிர்ந்து பத்தடி தூரம் கூட நடக்... முடியாது."

நர்த்தனா திக்பிரமையடித்து நின்றாள்.

11

ராத்திரி ஒரு மணி.

டாப் ஸ்லிப் பூராவும் அபார அமைதி.

வீரராகவன் அறையில் ஜீரோ வாட்... விளக்கு அழுது கொண்டிருக்க - அவரும்... மதுசூதனும் ஸ்காட்ச்சின் லேசா... தாலாட்டத்தில் இருந்தார்கள். சுவரோரமாய்... காக்கிபேண்டும் - வெள்ளைசர்ட்டும் அணிந்... அந்த கறுப்பான ஆசாமி நின்றிருந்தான்.

"சுப்பராயா... சொன்னதெல்லாம்... ஞாபகமிருக்கா...?"

"இருக்கு ஸார்..."

"வேலையை ஒழுங்கா பண்ணி... முடிச்சுடுவியா...?"

"முடிச்சுடுவேன்ஸார்..." என்று தலையை... கீறியவன் தயங்கினான்.

"என்ன சுப்பராயா...?"

"ஸார்... நான் ஒரு யோசனையை... சொல்லலாமா...?"

"சொல்லு..."

"எலியைக் கொல்றதுக்காக வீட்டுக்குத் தீ... வெக்கணுமா...? அந்த அசோக்கை தீர்த்துக்... கட்டறதுக்கு லட்சம் ரூபா அம்பாஸிடர் கார...

...டைனமைட்டாலே வெடிக்க வெக்கணுமா...? ...ற ஏதாவது திட்டமிருந்தா சொல்லுங்க ...ஸார்..."

"சுப்பராயா...! போலீஸுக்கும், நர்த்தனாவுக்... எம்மேலே சந்தேகம் வராமே இருக்... ணும்ன்னு லட்சரூபா அம்பாசிடர் கார்ரை பலி கொடுத்துதான் ஆகணும்... என்னோட குடும்ப கௌரவத்தை காப்பாத்திக்கிறதுக்காக - நான் இதை செஞ்சுத்தான் தீரணும்... இந்தா கார் ...நெட் சாவி - டைனமைட்டை... எங்கே வெச்சு ஃபிக்ஸ் பண்ணப் போறே...?

"டிக்கியில்..."

"குட்... பண்ணு..."

சுப்பராயன் கார் சாவியை வாங்கிக் கொண்டு நகர்ந்தான். அவன் நகர்ந்து போனதும் வக்கீல் மதுசூதனன் கேட்டார். லேசாய் வாய் குழறியது.

"ஸார்.... அசோக்கை தீர்த்துக் கட்டத்தான் வேணுமா...? நர்த்தனா கண்டிப்பாக இந்த காதலனுக்கு முழுக்கு போடத்தான் போறா... அதுக்குள்ளே நீங்க அவசரப்பட்டு..."

"லாயர் ஸார்... நர்த்தனா இந்த காதலுக்கு முழுக்குப்போட்டாலும் சரி... எனக்கு முழுக்கு போட்டாலும் சரி... அந்த அசோக் உயிரோட இருக்கக் கூடாது... அவன் உயிரோடு இருந்தா நர்த்தனாவோட மனசு மாறினாலும் மாறிடும்... காதல் தேசத்துக்குப் போக விசா கேட்கிற அவனுக்கு மரண தேசத்துக்கு விசா கொடுத்து அனுப்பப் போகிறேன்... நெஞ்சிலே என்ன ஒரு தைரியம் இருந்தா...

வெள்ளை யூனிபார்மை மாட்டிகிட்டு
நர்த்தனாவைப் பார்த்திருப்பான்...”

“உங்க பயம் அவனுக்குக் கொஞ்சம் கூட
இல்லாமே போச்சு...?”

“நர்த்தனா நாளைக்கு என்ன முடிவை
சொன்னாலும் சரி... அசோக் உயிரோட
இல்லாம இருந்தாத்தான் எம் மனசுக்கு
நிம்மதி...”

சொல்லிவிட்டு ஸ்காட்ச் டம்ளரை
கையில் எடுத்துக் கொண்டார் வீரராகவன்.
கொஞ்சமாய் சப்பினார். சப்பிவிட்டு
நிமிர்ந்தார். “லாயர் ஸார்...”

“ம்...”

“அந்த டைனமைட் வெடிச்சு அந்த
பயல் சாகிறதை ஒரு ஆக்ஸிடெண்ட் மாதிரி
காட்டணும்... அதுக்கு உங்க உதவியும்
உங்க நண்பர் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர்
உதவியும் எனக்கு வேணும்...”

“ஏற்பாடு பண்ணிடறேன் ஸார்...”

“பணம் எவ்வளவு செலவானாலும்
பரவாயில்லை லாயர் ஸார்... அவன்
என்னோட வழியிலிருந்தும் நர்த்தனாவோட
வழியிலிருந்தும் சுத்தமாகணும்...”

“பாவம்... நர்த்தனா... நீங்க அவ
உண்மையான அப்பா இல்லேன்னு
தெரிஞ்சதும் ரொம்பவும் அப்செட் ஆயிட்டா
நீங்க அந்த உண்மையை சொல்லாமலே
அவளை மிரட்டியிருக்கலாம் ஸார்...”

“அவ பயப்படமாட்டா... நான் அந்த
கசப்பான உண்மையைச் சொல்லாமே

இருந்திருந்தா... அவ நம்ம வழிக்கு
வந்திருக்கமாட்டா... எனக்கு அவளைப் பத்தி
நல்லாவே தெரியும் லாயர் ஸார்... சொத்தை
துச்சமா நினைச்சுடுவா... ஆனாக என்னை
அவளாலே அப்படி நினைக்க முடியாது....
அவளை எங்கே தட்டினா கீழே விழுவான்னு
எனக்கு அத்துப்படி...”

“உண்மை தெரிஞ்சதிலே...
நர்த்தனாவுக்கும் உங்க மேலே இருக்கிற
பாசம் குறையாதா...”

“நிச்சயமா... குறையாது... சொல்லப்
போனால் இனிமேல்தான் அவளுக்கு
எம்மேலே பாசமும் பரிவும் அதிகமாகும்...
எங்கேயோ.... எப்படியோ திசைமாறிப்
போயிருக்க வேண்டிய அவ வாழ்க்கைக்கு
நான்தானே விளக்கா இருந்திருக்கேன்...! அவ
அதை மறப்பாளா...?”

பேசிக்கொண்டே இருந்ததில் - நேரமும்,
ஸ்காட்ச்சும் கரைந்து போயிருக்க - மூன்று
மணி சுமார்க்கு சுப்பராயன் - வியர்வை
மினுமினுக்கும் முகமாய் வ்ந்து நின்றான்.

“என்ன சுப்பராயா... முடிச்சுட்டியா...?”

“ஆச்சு ஸார்...”

“டைனமைட்டை எத்தனை மணிக்கு
ஃபிக்ஸ் பண்ணியிருக்கே...?”

“ஏழரை மணிக்கு”

“துல்லியமா...?”

“துல்லியமா பண்ணியிருக்கேன் ஸ்ார்...
நான் ஃபிக்ஸ் பண்ணின டைனமைட்
என்னிக்குமே என்னை ஏமாத்தினதில்லை...”

"சரி... ஷெட்டை பூட்டிட்டியா...?"

"பூட்டிட்டேன் ஸார்... இந்தாங்க [illegible]
அவன்சாவியை நீட்டினான். சாவியை [illegible]
கொண்டே வீரராகவன் சொன்னார்.

"நாளைக்குக் காலையில [illegible]
மணிக்கு மேலே வா... பணம் வாங்கி [illegible]
போலாம்..."

"சரி... ஸார்..."

சுப்பராயன் கிளம்பிப் போனான்.

லாயர் கேட்டார்.

"நாளைக்குக் காலைல அசோக் [illegible]
அம்பாசிடர் காரைக் கொடுத்து எந்த [illegible]
போகச் சொல்றீங்க ஸார்...?"

"அதான் யோசனை பண்ணி [illegible]
கேன்."

12

மறுநாள் காலை ஆறுமணி.

டாப்ஸ்லிப் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் [illegible]
விடியலுக்கு உட்பட்டுக் கொண்டிருந் [illegible]
தன்னுடைய அறைக்கதவு தட்டப்படு [illegible]
கேட்டு - சிரமமாய் கண் விழித்தார். [illegible]
கட்டிலில் படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிரு [illegible]
- லாயர் மதுசூதனும் சட்டென்று விழி [illegible]
கொண்டார்.

நைட்டியின் முடிச்சை இறுக்கிக் கொண் [illegible]
போய் கதவைத் திறந்த வீரராகவன். [illegible]
வெளியே நின்றிருந்த வேலைக்கா [illegible]

[illegible]மணியைப் பார்த்ததும் எரிந்து
[illegible]தார்.

"[illegible] இப்படி கதவைத் தட்டறே...?"

அவள் பதட்டமாய் சொன்னாள், "அய்யா...
[illegible]மாவை ரூம்ல காணோம். மேஜை
[illegible] இந்த லெட்டர் மட்டுந்தான் இருந்தது...
[illegible]ந்தேன்..."

அவளிடமிருந்து பதட்டம் அவரையும்
[illegible]றிக் கொள்ள - அவள் கையில்
[illegible] கடிதத்தை சரக்கென்று பறித்தார்.
[illegible]ளுக்கு வெகு அருகாகக் கடிதத்தை
[illegible]துக் கொண்டு வரிகளை மேய்ந்தார்.

அன்புள்ள அப்பா அவர்களுக்கு,

[illegible]க்கம், நீங்கள் என்னை தத்து
[illegible]ருந்தாலும் - நான் உங்களை அப்பா
[illegible]தான் கூப்பிடுவேன். அதில் எந்த
[illegible]மும் இல்லை. அப்பா - மகள் உறவு
[illegible]த்திருக்க வேண்டுமானால் நான்
[illegible]க்கை கை கழுவ வேண்டும் என்பது
[illegible]ளுடைய அன்பான கோரிக்கை.
[illegible] கோரிக்கையில் நியாயம் இல்லாமல்
[illegible]லை... உங்களுடைய அந்தஸ்தை
[illegible]ற்றிக் கொள்வதற்காக என் காதலைப்
[illegible] வைத்துள்ளீர்கள். ஒரு பணக்கார
[illegible]வின் நியாயமான ஆசை இது. ராத்திரி
[illegible]தும் யோசித்ததில் - நேற்றைக்கு நான்
[illegible] அசோக்கைக் காட்டிலும் - இருபது
[illegible]ாய் என்னை வளர்த்த நீங்கள்தான்
[illegible]சுக்கு உயர்வாகப் பட்டீர்கள். என்
[illegible]லைப் பலி கொடுப்பதின் மூலன் நீங்கள்
[illegible] உங்களின் மகனாக நினைப்பீர்கள்

என்றால் - அந்தக் காதலைப் பலி கொடுக்க துணிந்து விட்டேன். இந்த வார்த்தைகளை உங்களிடம் நேரிடையாகச் சொல்ல - என் உதடுகளுக்கு வலுவிருக்காது என்கிற காரணத்தினால் இந்தக் கடிதத்தை எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

நான் இந்தக் கடிதத்தை எழுதி வைத்துவிட்டு கண் காணாத தேசத்துக்கு போய்விடப் போவதில்லை. சென்னைக்குத் தான் போகிறேன். ஹாஸ்டலில் ஒரு மாத காலம் தங்கியிருக்கப் போகிறேன். (என் மன பழைய நிலைமைக்கு திரும்பும் என்னும் நம்பிக்கையில்) தயவு செய்து என்னைத் தேடிக் கொண்டு ஹாஸ்டலுக்கு யாரும் வராதீர்கள். ஒரு மாதம் கழித்து நானே இங்கு வருகிறேன்.

அசோக்கை வேலைக்கு வைத்துக் கொள்வதும் வைத்துக் கொள்ளாததும் உங்கள் இஷ்டம். என்னைப் பற்றி கவலைப்படாதீர்கள். காதல் தோல்விக்காக - தற்கொலை செய்து கொள்ளும் அளவுக்கு நான் கோழையல்ல.

இப்படிக்கு,
மகள் என்னும் பந்தத்தை
இழக்க விரும்பாத
நர்த்தனா."

வீரராகவன் ஒரு பெருமூச்சை விட்டபடி -

சந்தோஷப் புன்னகையோடு லாயரிடம் கடிதத்தை நீட்டினார். லாயர் அதை வாங்கிப் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே வீரராகவன் வேலைக்காரி சாந்தாமணியிடம் திரும்பினார்.

"சாந்தாமணி."

"அய்யா..."

"இந்த விஷயத்தை வெளியே யார்கிட்டேயாவது சொன்னியா...?"

"இல்லீங்கய்யா... வழக்கம் போல காப்பியைக் கலந்துவிட்டு அம்மாவோட ரூமுக்குப் போனேன்... அம்மா படுக்கையில இல்லே... பங்களாவோட எல்லா பக்கமும் பார்த்துட்டு - மறுபடியும் ரூமுக்கு வந்து பார்த்தப்பத்தான் இந்த கடுதாசி என் கண்ணுல பட்டதுங்க..."

"சரி... போய்... உன்னோட வேலையைப் பாரு... சின்னம்மாவைப் பத்தி யார் என்ன கேட்டாலும்... நீ வாயைத் திறக்கக்கூடாது..."

"சரிங்கய்யா..." அவள் பவ்யமாய் தலையாட்டிக் கொண்டே சமையலறையை நோக்கிப் போனாள். லாயர் கடிதத்தைப் படித்து முடித்து - அவரும் சந்தோஷமாய் வீரராகவனை ஏறிட்டார். "நம்ம முயற்சிக்கு வெற்றி ஸார்..."

"ஒரு மாசம் அஞ்ஞானவாசம் பண்ண ஹாஸ்டலுக்கு போயிருக்கா... நர்த்தனா... அதுவும் நல்லதுதான்...! ஹாஸ்டலுக்குப் போய் சேர்த்துட்டாளா இல்லையான்னு நாளைக்கு காலையில போன் பண்ணிப் பார்க்கணும்..."

வீரராகவன் சொல்லிக் கொண்டிருந்த அந்த விநாடி -

பங்களாவின் இடது கோடி அவுட் ஹவுஸிலிருந்து - அசோக் வெளிப்பட்டான்.

அவனுடைய பார்வை முழுவதும் நர்த்தனாவின் அறை ஜன்னலிலேயே ஒட்டியிருந்தது.

லாயர் சொன்னார்.

"ஸார்... பய நோட்டம் விடறான். நர்த்தனா கிளம்பிப் போனது பயலுக்குத் தெரியாது போலிருக்கு..."

வீரராகவன் கண்கள் சிவக்க - பங்களாவை விட்டு வெளியே வந்து - போர்டிகோவில் நின்றார். நர்த்தனாவின் அறையை பார்வையால் மேய்ந்து கொண்டிருந்த அசோக் சட்டென்று சுதாரித்துக் கொண்டு -

"குட்மார்னிங் ஸார்" என்றான்.

'உனக்கு இன்னிக்கு மோசமான மார்னிங்டா அசோக்' - சொல்ல வந்ததை உதட்டு விளிம்பிலேயே நிறுத்திக் கொண்டு "குட்மார்னிங் அசோக்... ரெண்டு நிமிஷத்துக்கு முன்னாடி உன்னைத்தான் நினைச்சேன்..."

என்ன விஷயம் ஸார்...?

"நீ ஏழு மணிக்கு மேலே... கார்ல பொள்ளாச்சி வரைக்கும் போயிட்டு வரணும்..."

"கூட யார் ஸார் வர்றாங்க...?"

"யாரும் வரமாட்டாங்க... நீ மட்டுந்தான் போகணும். நான் தர்ற ஒரு பைலை ஆடிட்டர் கிட்டே கொண்டு போய் - கொடுத்து - அதுல நாலைஞ்சு இடத்துல அவரோட கையெழுத்தை வாங்கிட்டு வரணும்... அவ்வளவுதான்..."

"போயிட்டு வர்றேன் ஸார்..."

"நீ குளிச்சு ட்ரஸ் பண்ணிட்டு ஏழு மணிக்கு என்னோட ரூமுக்கு வா..."

"எஸ்... ஸார்..."

நர்த்தனாவின் அறை ஜன்னலை பார்வையால் ஒருமுறை - வருடி - ஏமாற்றம் படிந்த முகத்தோடு அவுட் ஹவுஸை நோக்கிப் போனான் அசோக்.

13

அசோக் குளித்து முடித்து - வெள்ளை யூனிபார்மில் நுழைந்து - வீரராகவனின் முன்னால் வந்து நின்ற போது நேரம் சரியாய் 7.10.

"என்ன அசோக் சாப்பிட்டியா...?"

"பொள்ளாச்சியில போய் சாப்பிட்டுக்கிறேன் ஸார்..."

"சரி... இந்தா... பைல்... பத்திரம்... ஆடிட்டர் எங்கெங்கே கையெழுத்தைப் போடணும்ன்னு சிவப்பு இங்க்ல புள்ளி வெச்சிருக்கேன்..."

பைலை வாங்கிக் கொண்ட அசோக் பார்வையை சுற்றும் முற்றும் போட்டு - ஹால் பூராவும் நர்த்தனா எங்கேயாவது தென்படுகிறளாவென்று பார்த்தான்.

"என்ன அசோக் பார்க்கிறே...?"

"இல்ல ஸார்... சின்னம்மா ரெடியா இருந்தாங்கன்னா... அவங்களைக் கொண்டு

போய் லோயர் எஸ்டேட்ல விட்டுட்டு போலாமேன்னு பார்த்தேன்..."

"நர்த்தனாவுக்காக நீ காத்திருக்க வேண்டாம்... புறப்படு... பத்துமணிக்குள்ளே ஆடிட்டரை பொள்ளாச்சியில பிடிச்சு நீ கையெழுத்தை வாங்கணும்..."

"வாங்கிடறேன் ஸார்..."

"இந்தா கார்ஷெட் சாவி... கார்ச்சாவி..."

சாவிகளை வாங்கிக் கொண்டு வெளியே வந்தான் அசோக். காலைப்பணியை அந்த ஏழு மணி வெய்யில் பலஹீனமாய் விரட்டிக் கொண்டிருக்க - அவன் கார் ஷெட்டைத் திறந்து - அம்பாசிடர் காரை உசுப்பி வெளியே கொண்டு வந்தான்.

போர்டிகோவில் நின்றபடியே நேரம் பார்த்தார் வீரராகவன்.

மணி 7.15.

"மத்தியானம் ஒரு மணிக்குள்ளே திரும்பி வந்துடு அசோக்... நான் லோயர் எஸ்டேட் போகணும்..."

"சரி ஸார்..."

தலையாட்டிக் கொண்டே ஆக்ஸிலேட்டரில் காலை வைத்தான் அசோக். கார் பங்களாவின் காம்பௌண்ட் கேட்டைத் தாண்டி - சாலையில் கலந்தது.

நேரம் 7.16.

வீரராகவன் லாயரிடம் திரும்பினார்.

"சரியா பதினாலு நிமிஷம் இருக்கு இவன் சாக..."

"கார் எந்த இடத்துல வெடிக்கும் ஸார்...?"

"என்னோட கணக்குப்படி... கார் பதினாலு நிமிஷத்துல எட்டாவது வளைவுகிட்டே இருக்கும்... அங்கே வெடிச்சு சிதறினா நேரா அதள பாதாளம் தான்... போலீஸ் விசாரணைக்கு ஒரு கார் பீஸோ... அவனோட எலும்புத் துண்டோ கூட கிடைக்காது."

"அந்த அம்பாசிடர் கார் நஷ்டத்தை நாலு நாள் பிசினஸ்ல நான் சரிக்கட்டிடுவேன் லாயர் ஸார்... நமக்கு ஒரு பெரிய லாபம் வரும்போது - இது மாதிரியான சின்ன நஷ்டங்களை பொருட்படுத்தக் கூடாது..."

14

மலைப் பாதையில் அம்பாசிடர் யோசனையாய் இறங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஸ்டீயரிங்கைப் பிடித்திருந்த அசோக்கின் மனப் பிரதேசம் பூராவும் அந்த கேள்விக் குறி அலைந்தது.

'வழக்கமாய் காலையில் ஆறுமணிக்கெல்லாம் - ஜன்னலில் தரிசனம் தந்துவிடும் நர்த்தனாவுக்கு - இன்று என்னாயிற்று?'

'ஒரு மணி நேரமாய் கண்ணில் படவேயில்லையே?'

'தூங்கி விட்டாளோ...?'

'ஆறுமணிக்கு மேல் அவள் படுக்கையில் இருக்க மாட்டாளே...?'

‘பெரியவர்க்கு ஏதாவது விஷயம் தெரிந்து அதட்டியிருபாரோ? - பார்த்தால் அப்படியு தெரியவில்லை... பெரியவர் என்னிடம் அன்பாகத்தானே பேசினார்...?’

கார் வளைவுகளில் நிதானமாய் திரும்பியது ரோட்டோரக் கடைகளில் ஒரு ஹோட்டலும் - சில டீக்கடைகளும் உயிரோடு இருக்க - மற்றயாவுமே ஷெல்டர்களில் இருந்தது.

கார் பஸ் ஸ்டாண்டைத் தாண்டியபோது அசோக்கின் கால் தன்னிச்சையாய் பிரேக்கை உபயோகித்தது. கார் நின்றது.

பஸ் ஸ்டேண்டின் ஷெல்டர்க்குக் கீழே -

கையில் ஒரு சூட்கேஸோடு நர்த்தனா நின்றிருந்தாள். அசோக்கையும் காரையும் பார்த்தவள் - ஒளிய முயன்று முடியாமல் - அப்படியே நின்றாள்.

அசோக் அவளை வேகவேகமாய் நெருங்கினான். சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு "நர்த்தனா" - என்றான். "என்ன பெட்டியும் கையுமா பஸ் ஸ்டாண்டல நின்னுட்டிருக்கே...?"

நர்த்தனா ஒன்றும் பேசாமல் - அவனையே பார்த்தாள்.

"என்ன நர்த்தனா அப்படி பார்க்கிறே...?"

"ஒண்ணுமில்ல..."

"ஏன் என்னவோ மாதிரி இருக்கே...?"

"நான் சென்னை போறேன் அசோக்..."

"சென்னைக்கா...?"

"ஆமா..."

"என்ன திடீர்ன்னு... அதுவும் என்கிட்டே... சொல்லிக்காமே கொள்ளாமே..."

"ஸாரி... அசோக்... என்கிட்டே எதுவும் கேக்காதீங்க... நான் அவசரமா சென்னை போகணும்... அஞ்சு மணிக்கே பஸ் ஸ்டாண்ட் வந்தேன்... மொதல் பஸ்ஸை தவற விட்டுட்டேன்... வர வேண்டிய ரெண்டாவது பஸ்ஸ இன்னும் காணோம்..."

"நான் ஆடிட்டரைப் பார்க்க பொள்ளாச்சி தான் போறேன்..."

"என்னை பொள்ளாச்சியில ட்ராப் பண்ணிடறீங்களா...?"

அசோக் அவளை வியப்பாய் பார்த்தான். "நர்த்தனா! இன்னிக்கு உன்னோட பேச்சும். நடத்தையும் சரியில்லை... பெரியவர்கிட்டே ஏதாவது சண்டை போட்டியா?"

"அசோக்! என்கிட்டே எதுவும் கேட்கா தீங்க... என்னோட மனசு சரியில்லை... பொள்ளாச்சியில என்னை ட்ராப் பண்ணிடுங்க போதும்..."

"நான் உன்கிட்டே எதுவும் கேக்கலை நர்த்தனா... காருக்கு வா..." சொல்லிக் கொண்டே அவள் கையிலிருந்த பெட்டியை வாங்கிக் கொண்டான், அசோக். காரை நோக்கி நடந்தான்.

காரின் பின் சீட்டில் -

நர்த்தனா ஏறிக்கொள்ள - டிரைவர் சீட்டுக்கு வந்து காரைக் கிளப்பினான் அசோக். காரின் சக்கரங்கள் உருண்டது.

நர்த்தனாவின் கையிலிருந்த அந்த சதுர வாட்ச் -

7.20 ஐக் காட்டியது.

15

வீரராகவன் காப்பியை உறிஞ்சிக் கொண்டே பேப்பரைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்த விநாடி - பக்கத்து மேஜையின் மேல் உட்கார்ந்திருந்த டெலிபோன் வீறிட்டது.

காப்பிக் கோப்பையை கீழே வைத்துவிட்டு -

ரீஸிவரை எடுத்தார் வீரராகவன்.

"ஹலோ..."

"ஸார்... நான் சுப்பராயன் பேசறேன்..." குரல் பதட்டமாய் ஒலித்தது.

"என்ன சுப்பராயா... என்ன விஷயம்?"

"ஸார்... உங்க பொண்ணு நர்த்தனாவும் அசோக்கும் கார்ல போயிட்டிருக்காங்க..."

"என்னய்யா உளர்றே..."

"ஆமா... ஸார்... கையில ஒரு பெட்டியோட பஸ் ஸ்டாண்டல நின்னுட்டிருந்த உங்க மகளைப் பார்த்ததும் - அசோக் காரை நிறுத்தி ஏதோ பேசினான்... நான் எதிர்த்தாப்புல இருந்த ஹோட்டல்ல உட்கார்ந்து நாஷ்டா பண்ணிட்டிருந்தேன்... அசோக்கும் உங்க பொண்ணும் மூஞ்சியில சுரத்தில்லாமே பேசிகிட்டே கார்ல வந்து ஏறிகிட்டாங்க... கார் புறப்பட்டு போயிட்டிருக்கு ஸார்...

நான் இப்போ ஹோட்டலிலிருந்து தான் பேசிட்டிருக்கேன்..."

வீரராகவன் ரிஸீவரை உதறிவிட்டு - குபீரென்று எழுந்து நின்றார். காப்பியை மும்முரமாய் உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்த லாயர் மதுசூதனன் தலையை உயர்த்தினார்.

"என்ன ஸார்...?"

அவர்க்கு பதில் சொல்லாமல் வாட்ச்சைப் பார்த்தார் வீரராகவன்.

நேரம் 7.21.

போர்டிகோவில் நின்றிருந்த காரை நோக்கி தவிப்பாய் ஓடினார். சிலவிநாடிகளில் ட்ரைவிங் சீட்டை நிரப்பி - காரை விருட்டென்று கிளப்பினார்.

16

கார் நான்காவது வளைவைக் கடந்தது.

காரின் ஸ்டீரியங்கை கையாண்டு கொண்டிருந்த அசோக் தொண்டை கம்மிப் போன குரலில் கேட்டான். "ஏன் நர்த்தனா ஒண்ணுமே பேசாமே வர்றே...? எம்மேல கோபமா...?"

"அசோக்... என்கிட்டே எதுவும் கேக்காதீங்க..."

"நீ இப்படி இருக்கிறதைப் பார்த்தா... என்னோட இருதயம் பூராவும் பச்சைப் புண்ணாட்டம் வலிக்குது... நர்த்தனா...!

உனக்கு என்னாச்சு...? ஏன் இப்படி இருக்கே...?"

"அ....சோ...க்..."

தொண்டை அடைத்து குரல் குமுறியது நர்த்தனாவுக்கு.

"சொல்லு நர்த்தனா..."

"நீங்களும் நானும் பழகறதுக்கு முன்னாடி எங்க அப்பாவோட அந்தஸ்தைப் பற்றி கொஞ்சம் யோசிச்சு பார்த்திருக்கணும்... ரெண்டு பேருமே காதல் வேகத்துல மறந்துட்டோம்..."

"பெரியவர்க்கு விஷயம் தெரிஞ்சு போச்சா...?"

"தெரிஞ்சுடுச்சு..."

"இப்போ வரும் போதும் என்கிட்டே நல்லாத்தானே பேசினார்..."

"அவர் அப்படி பேசினதுக்கு ஏதாவது இருக்கும் அசோக்...! அவரோட கோபத்துக்கு முன்னாடி நம்ம காதல் நாத்து வளராது... கருகித்தான் போகும்... என்னை மறந்துடுங்க அசோக்..."

காரின்பிரேக்கைசட்டென்று உபயோகித்த -

அந்த மலைப்பாதையின் சரிவில் நாற்பத்தைந்து டிகிரி கோணத்தில் காரை நிறுத்தினான் அசோக். நர்த்தனாவைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

"என்ன சொன்னே நர்த்தனா... மறந்துடறதா...? ஒரு மாசத்துக்கு முன்னாடி உன்னை மேடம் மேடம்ன்னு கூப்பிட்டிருந்தேன்.. நான் விலகி விலகிப் போனாலும் நீ வலிய வலிய வந்தே... மேடம்ன்னு சொல்லாதீங்க...நர்த்தனான்னு கூப்பிடத்தான் எனக்குபிடிக்கும்ன்னு சொன்னே... நீசொன்ன மாதிரியெல்லாம் செய்தேன்... குழந்தையை பொம்மையை வெச்சுகிட்டு விளையாடற மாதிரி நீ என்னை உள்ளங்கையில் வெச்சுகிட்டு விளையாடினே... ஆட்டம் சலிச்சு போனதும் பொம்மையை வீசியெறிய பார்க்கிறே... அப்படித்தானே...?"

"நோ... அசோக்... நீங்க நினைக்கிறது தப்பு... நான் இப்போ ஒரு சூழ்நிலைக் கைதி. என்னால பகிரங்கமா எதையும் பேச முடியாது...! நீங்க காரை எடுங்க... நான் சீக்கிரமா சென்னை போகணும்..."

"நான் காரை எடுக்க மாட்டேன் நர்த்தனா... சூழ்நிலைக்கைதின்னு சொன்னயே அதுக்கு என்ன அர்த்தம்...?"

"நீங்க காரை எடுக்கப் போறீங்களா இல்லையா... அசோக்?"

"மாட்டேன்..."

"அப்போ... நான் கீழே இறங்கறேன்... பஸ் வர்ற வரைக்கும் நடந்தே போறேன்..."

17

மாருதி உச்சபட்ச வேகத்தில் கிலோ மீட்டர்களை விழுங்கிக் கொண்டிருந்தது. வீரராகவன் வியர்வையில் சொத சொதத்துப்போய் - வளைவுகளில் கூட

பிரேக்கை உபயோகம் பண்ணாமல் சர்ர்ர்ரென்று அபாயகரமாய் திருப்பினார். கிடுகிடு மலைச்சரிவுகள் இரண்டொரு முறை மாருதியை விழுங்க முயன்று ஏமாந்தன.

மணிக்கட்டை உயர்த்தி வாட்ச்சை பயமாய் பார்த்தார்.

7.26.

இன்னும் நான்கே நிமிஷங்கள்.

'பாவிப் பெண்...! அந்தக் காரில் போய் ஏன் ஏறினாள்?'

வளர்த்த பாசம் அவருடைய உடம்பின் ஒவ்வொரு அங்குலத்திலும் தத்தளித்தது. தவித்தது. கண்களில் நீர் சுறுசுறுவென்று சுரந்தது.

மூன்றாவது வளைவில் மாருதி திரும்பிய போது -

கீழே.... ஏ... ஏ -

நான்காவது வளைவின் - சரிவில் -

நின்றிருந்த - அம்பாசிடர் காரின் நீலநிற மண்டை தெரிந்தது.

இனி பயமில்லை.

கடைசி நிமிஷத்திலாவது காப்பாற்றி விடலாம்.

எச்சிலை விழுங்கிக்கொண்டு - வாட்ச்சைப் பார்த்தார்.

7.27.

18

"சே! இது என்ன காட்டுமிராண்டித் தனம்...? கையை விடுங்க அசோக்..."

"மாட்டேன்... நீ காரணத்தைச் சொல்லாமே நான் கையை விடமாட்டேன்... காரையும் எடுக்கமாட்டேன்..."

"அசோக்! நான் சந்தோஷமா இருந்தாத்தானே உங்களுக்குப் பிடிக்கும்?"

"ஆமா..."

"காரணம் என்ன... ஏதுன்னு கேக்காமே... நம்ம காதலுக்கு நீங்க குட்பை சொன்னீங்கன்னா நான் ரொம்பவும் சந்தோஷப்படுவேன்..."

சில விநாடிகள் அவளையே பார்த்தான் அசோக். பின் ஒரு பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டே சொன்னான். "நோ... நர்த்தனா... காரணமே தெரியாமே நான். ஒரு காதல் தோல்வியைத் தாங்கிக்க தயாராயில்லை... நீ காரணம் சொல்லு... நான் ஒதுங்கிப் போயிடறேன்..."

"காரணமென்ன? அந்தஸ்துதான்... நீங்க டிரைவர். நான் எஸ்டேட் ஓனரோட டாட்டர்... அப்பா இந்த கல்யாணத்துக்கு சம்மதிக்க மாட்டார்..."

"நோ... காரணம் இதில்லை...! ரெண்டு நிமிஷத்துக்கு முன்னாடி உன்னை ஒரு சூழ்நிலைக் கைதின்னு சொல்லிகிட்டேயே... அது ஏன்...?"

அசோக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே - நர்த்தனா கையை முழு வீச்சாய் உதறினாள்.

அசோக்கின் பிடி தளர -

காரின் கதவை ப்ளக்கென்று திறந்தாள்.

மணிக்கட்டு வாட்ச்சில் -

நேரம் 7.28.

19

மாருதி கார் மூன்றாவது வளைவுக்கும் நான்காவது வளைவுக்கும் நடுவில் பீறிட்டுக் கொண்டிருந்தது. வீரராகவனின் உடம்பு பூராவும் வியர்வை ஊற்றியது.

'சர்ர்ர்ர்ர்ர்ர்ர்'

மாருதி காற்றை, சிராய்ந்துக் கொண்டு போயிற்று. வேகமாய் பிறந்து கொண்டிருந்த விநாடிகளை கபகபவென்று விழுங்கி - நான்காவது வளைவைத் தொட்டது.

அம்பாசிடர்க்கு பின்னால் -

ஐம்பதடி தொலைவிலேயே மாருதியை நிறுத்தி அணைத்து விட்டு - கீழே இறங்கி அம்பாசிடரை நோக்கி ஓடினார்.

'டிக்கியைத் திறந்து - அந்த டைம்பாமை எடுத்து சரிவில் வீச வேண்டும்'

"முடியுமா...?"

ஓடிக்கொண்டே வாட்ச்சைப் பார்த்தார் வீரராகவன். நேரம் 7.29. பக்கத்து

சதுரத்திலேயே 01, 02, 03, 04, 05 என்று விநாடிகள் உற்பத்தியாகிக் கொண்டிருந்தது.

அம்பாசிடர் காருக்குள் -

அந்த போராட்டம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

"விடுங்க அசோக்..."

"மாட்டேன்..."

முப்பத்தாவது விநாடியில் 'ப்ளக்' என்று கதவு மறுபடியும் திறந்து கொள்ள - கதவின் வழியே ரோட்டுக்கு வந்து - சரிவை நோக்கி ஓட ஆரம்பித்தாள் நர்த்தனா.

அசோக்கும் முன்பக்கக் கதவைத் திறந்து கொண்டு, ரோட்டில் குதித்து அவளைத் தொடர்ந்து ஓடினான்.

"நர்த்தனா... நில்லு..."

அவள் நிற்காமல் ஓட -

அம்பாசிடர்க்குப் பின்னால் - இருபதடி தொலைவில் பிசாசு வேகத்தோடு ஓடி வந்து கொண்டிருந்த வீரராகவன் - சட்டென்று நிற்க முயன்றார்.

உடம்பின் பாரமும், லாடம் தேய்ந்து போன ஷூவும் ஒத்துழைக்க மறுக்க - உருண்டார். ரோட்டின் சரிவு சுலபமாய் உருட்டிக் கொண்டு - போய் - அவரை அம்பாசிடரின் டிக்கியின் மேல் மொத்தியது.

விபரீதத்தை உணர்ந்து -

அவசர அவசரமாய் எழ முயன்றார் வீரராகவன். கண்கள் ஏதேச்சையாய் தன் மணிக்கட்டு வாட்ச்சின் மேல் படிய -

நேரம் 7.30.

"டெம்ம்ம்ம்"

அம்பாசிடரின் உலோக உடம்பு - சின்னச் சின்ன நெருப்புக் கங்குகளாய்ச் சிதற - கீழே சரிவில் ஓடிக்கொண்டிருந்த - நர்த்தனாவும் அசோக்கும் திடுக்கிட்டுப் போய் திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

அம்பாசிடர் நெருப்புக்கோளமாய் சடசடத்தது.

20

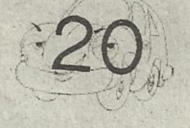

ஜரிகை மாலையில் சிரித்த வீரராகவனின் ஆளுயரப் போட்டோவுக்கு முன்னால் - விழுந்து வணங்கி எழுந்தார்கள் அசோக்கும் நத்தனாவும்.

சுவரோரமாய் இருந்த சூட்கேஸ்களை எடுத்துக் கொண்டார்கள். லாயர் மதுசூதனன் அவர்களை நெருங்கினார். "நல்லா யோசனை பண்ணும்மா நர்த்தனா... அவ்வளவு சொத்தையும் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு எழுதி வெச்சுட்டு - நீயும் அசோக்கும் வெறுங்கையோட சென்னைக்கு போறது சரியா...?"

நர்த்தனா புன்னகைத்தாள்.

"லாயர்... ஸார்... எனக்கு இந்த சொத்தை அனுபவிக்க உரிமையும் இல்லை... அதற்கான அருகதையும் இல்லை... அவர் படிச்சிருக்கார்... கார் ட்ரைவிங்கும் தெரியும்...

அவ்வளவு பெரிய சென்னைல வேலை கிடைக்காமலா போயிடும்? நான் மிஸ் இண்டியா டைட்டில் வாங்கினது. ஒரு பைவ் ஸ்டார் ஹோட்டல்ல ஈஸியா ரிசப்ஷனிஸ்ட் வேலை கிடைக்கும். நானும் அவரும் ஒரு சந்தோஷமான ராஜாங்கத்தையே நடத்திடுவோம்... வரட்டுமா... ஸார்...?"

மதுசூதனன் கண்களில் நீரோடு தலையாட்ட -

அசோக்கும், நர்த்தனாவும் ஆளுக்கொரு சூட்கேஸோடு - போர்டிகோ படிகளில் இறங்கி - காம்பௌண்ட் கேட்டை நோக்கி நடந்தார்கள்.

அந்த நடையில் ஒரு கர்வம் இருந்தது.

❖ ❖ ❖ ❖